

III

(Akty przygotowawcze)

RADA

WSPÓLNE STANOWISKO (WE) nr 13/2007

przyjęte przez Radę w dniu 25 czerwca 2007 r.

w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2007/.../WE z dnia ... w sprawie jakości powietrza i czystszej powietrza dla Europy

(2007/C 263 E/01)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego przyjęty na mocy decyzji nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ⁽⁴⁾ stwierdza konieczność redukcji zanieczyszczeń do poziomów, które minimalizują skutki ich szkodliwego działania na zdrowie ludzkie, ze szczególnym uwzględnieniem populacji wrażliwych oraz środowiska jako całości, potrzebę poprawy monitorowania i oceny jakości powietrza, w tym również depozycji zanieczyszczeń, a także potrzebę informowania społeczeństwa.
- (2) Mając na względzie ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska jako całości, szczególnie ważna jest walka z emisjami zanieczyszczeń u źródła oraz identyfikacja i wdrażanie na szczeblu lokalnym, krajowym i wspólnotowym najskuteczniejszych środków mających na celu redukcję emisji. Z tego względu powinno się zapobiegać lub ograniczać emisję szkodliwych zanieczyszczeń powie-

trza oraz ustanowić właściwe cele dotyczące jakości powietrza, z uwzględnieniem odpowiednich norm, wytycznych i programów Światowej Organizacji Zdrowia.

- (3) Dyrektywa Rady 96/62/WE z dnia 27 września 1996 r. w sprawie oceny i zarządzania jakością otaczającego powietrza ⁽⁵⁾, dyrektywa Rady 1999/30/WE z dnia 22 kwietnia 1999 r. odnosząca się do wartości dopuszczalnych dla dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu i ołowiu w otaczającym powietrzu ⁽⁶⁾, dyrektywa 2000/69/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2000 r. dotycząca wartości dopuszczalnych benzenu i tlenku węgla w otaczającym powietrzu ⁽⁷⁾, dyrektywa 2002/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 lutego 2002 r. odnosząca się do ozonu w otaczającym powietrzu ⁽⁸⁾ oraz decyzja Rady 97/101/WE z dnia 27 stycznia 1997 r. ustanawiająca system wzajemnej wymiany informacji i danych pochodzących z sieci i poszczególnych stacji dokonujących pomiarów zanieczyszczeń otaczającego powietrza w państwach członkowskich ⁽⁹⁾ powinny zostać w istotny sposób zmienione w celu uwzględnienia najnowszych osiągnięć naukowych w tym zakresie oraz w dziedzinie ochrony zdrowia, a także doświadczeń państw członkowskich. Dla zapewnienia przejrzystości, prostoty i efektywności administracyjnej wskazane jest, zatem zastąpienie powyższych pięciu aktów prawnych jedną dyrektywą i, w stosownych przypadkach, przepisami wykonawczymi.
- (4) Gdy zgromadzone zostanie wystarczające doświadczenie związane z wdrożeniem dyrektywy 2004/107/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 grudnia 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 195 z 18.8.2006, str. 84.⁽²⁾ Dz.U. L 206 z 29.8.2006, str. 1.⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 26 września 2006 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i wspólne stanowisko Rady z dnia 25 czerwca i stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia ... (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, str. 1.⁽⁵⁾ Dz.U. L 296 z 21.11.1996, str. 55. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284 z 31.10.2003, str. 1).⁽⁶⁾ Dz.U. L 163 z 29.6.1999, str. 41. Dyrektywa zmieniona decyzją Komisji 2001/744/WE (Dz.U. L 278 z 23.10.2001, str. 35).⁽⁷⁾ Dz.U. L 313 z 13.12.2000, str. 12.⁽⁸⁾ Dz.U. L 67 z 9.3.2002, str. 14.⁽⁹⁾ Dz.U. L 35 z 5.2.1997, str. 14. Decyzja zmieniona decyzją Komisji 2001/752/WE (Dz.U. L 282 z 26.10.2001, str. 69).

w sprawie arsenu, kadmu, rtęci, niklu i wielopierścieniowych węglowodorów aromatycznych w otaczającym powietrzu ⁽¹⁾ można będzie rozważyć połączenie jej przepisów z przepisami niniejszej dyrektywy.

- (5) Ocena jakości powietrza powinna być wykonywana zgodnie ze wspólnym podejściem w oparciu o wspólne kryteria oceny. Oceniając jakość powietrza powinno się wziąć pod uwagę wielkość populacji i ekosystemów narażonych na działanie zanieczyszczonego powietrza. Wskazany jest, zatem podział terytorium każdego z państw członkowskich na strefy lub aglomeracje biorąc pod uwagę gęstość zaludnienia.
- (6) W celu zapewnienia odpowiedniej reprezentatywności i porównywalności danych dotyczących jakości powietrza w obrębie całej Wspólnoty istotne znaczenie ma zastosowanie do oceny jakości powietrza znormalizowanych technik pomiaru i wspólnych kryteriów zarówno w odniesieniu do liczby jak i rozmieszczenia stacji pomiarowych. Do celów oceny jakości powietrza można zastosować metody inne niż pomiary i dlatego konieczne jest określenie kryteriów stosowania i wymaganego stopnia dokładności takich metod.
- (7) Dla lepszego zrozumienia wpływu drobnego pyłu zawieszzonego i opracowania odpowiedniej polityki w tym zakresie należy przeprowadzić szczegółowe pomiary tego zanieczyszczenia na stacjach monitoringu tła pozamiejskiego. Pomiary te powinny być przeprowadzane zgodnie z programem współpracy w zakresie monitoringu i oceny przenoszenia na dalekie odległości zanieczyszczeń powietrza w Europie (EMEP) ustanowionym na mocy Konwencji z 1979 roku w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia powietrza na dalekie odległości zatwierdzonej decyzją Rady 81/462/EWG z dnia 11 czerwca 1981 r. ⁽²⁾.
- (8) Należy utrzymać lub poprawić jakość powietrza tam, gdzie już jest ona dobra. W przypadku, gdy cele dotyczące jakości powietrza ustalone w niniejszej dyrektywie nie są osiągnięte państwa członkowskie powinny podjąć działania w celu dotrzymania wartości dopuszczalnych i poziomów krytycznych oraz, w miarę możliwości, dotrzymania wartości docelowych i osiągnięcia celów długoterminowych.
- (9) Poza obszarami miejskimi niezwykle istotne jest zagrożenie dla roślinności i naturalnych ekosystemów będące wynikiem zanieczyszczenia powietrza. Z tego powodu ocena tego typu zagrożeń i dotrzymanie poziomów krytycznych ustanowionych w celu ochrony roślin powinna się skupić na obszarach oddalonych od terenów zabudowanych.
- (10) Drobną pył zawieszony (PM_{2,5}) odpowiada w znacznym stopniu za negatywny wpływ na zdrowie ludzkie. Ponadto do tej pory nie określono progu, poniżej którego PM_{2,5} nie stanowiłyby zagrożenia. Z tego powodu zanieczyszczenie to należy potraktować odmiennie niż pozos-

tałe zanieczyszczenia powietrza. Celem takiego podejścia jest ogólna redukcja stężenia tego zanieczyszczenia na poziomie tła miejskiego i zapewnienie dużej części populacji korzyści wynikających z poprawy jakości powietrza. Jednak dla zapewnienia minimalnego stopnia ochrony zdrowia, podejście to należy połączyć z wyznaczeniem wartości dopuszczalnej, którą w pierwszej fazie poprzedzi wartość docelowa.

- (11) Obowiązujące wartości docelowe i wartości celów długoterminowych, mające zapewnić skuteczną ochronę przed szkodliwym wpływem ozonu na zdrowie ludzkie, roślinność i ekosystemy, powinny pozostać niezmiennione. W celu ochrony odpowiednio, całej ludności i populacji wrażliwych przed krótkotrwałym narażeniem na działanie ozonu o podwyższonym stężeniu, dla ozonu należy ustalić próg ostrzegawczy i próg informowania. Progi te powinny uruchamiać proces informowania ludności o zagrożeniach związanych z narażeniem i o wdrażaniu, w stosownych przypadkach, działań krótkoterminowych mających na celu obniżenie poziomu zanieczyszczenia powietrza ozonem w przypadku przekroczenia progu ostrzegawczego.
- (12) Ozon jest zanieczyszczeniem o charakterze transgranicznym powstającym w atmosferze w wyniku emisji zanieczyszczeń pierwotnych, których dotyczy dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza ⁽³⁾. Postępy w osiągnięciu celów dotyczących jakości powietrza oraz celów długoterminowych dla ozonu ustalone w niniejszej dyrektywie powinny zostać określone na podstawie celów i pułapów emisji ustanowionych w dyrektywie 2001/81/WE oraz, w stosownych przypadkach, poprzez wprowadzenie w życie planów ochrony powietrza, zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy.
- (13) Stałe pomiary powinny być obowiązkowe w strefach, gdzie przekroczone zostały cele długoterminowe dla ozonu lub progi oszacowania dotyczące innych rodzajów zanieczyszczeń. Informacje będące wynikiem stałych pomiarów mogą być uzupełniane technikami modelowania lub pomiarami wskaźnikowymi dla umożliwienia interpretacji danych punktowych biorąc pod uwagę geograficzny rozkład stężeń. Zastosowanie uzupełniających metod oceny powinno również umożliwić ograniczenie minimalnej wymaganej liczby stałych punktów pomiarowych.
- (14) Emisja zanieczyszczeń z naturalnych źródeł może podlegać ocenie, jednak nie można jej kontrolować. Z tego względu w przypadku, gdy zanieczyszczenia powietrza pochodzące ze źródeł naturalnych mogą być określone z wystarczającą pewnością oraz gdy stany przekroczeń wynikają całkowicie lub częściowo z zanieczyszczeń pochodzących ze źródeł naturalnych mogą one, na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie, być

⁽¹⁾ Dz.U. L 23 z 26.1.2005, str. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 171 z 27.6.1981, str. 11.

⁽³⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 22. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/105/EC (Dz.U. L 363 z 20.12.2006, str. 368).

- pominięte podczas oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi dla jakości powietrza. Udział w przekroczeniach wartości dopuszczalnych dla pyłu zawieszonego PM_{10} wynikający z posypywania dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym również może być pominięty podczas oceny dotrzymania wartości dopuszczalnych jakości powietrza, pod warunkiem, że podjęto odpowiednie środki w celu obniżenia stężeń pyłu zawieszonego PM_{10} .
- (15) Obowiązujące wartości dopuszczalne dotyczące jakości powietrza powinny pozostać niezmienione. Jednak w odniesieniu do dwutlenku azotu, benzenu i pyłu zawieszonego PM_{10} powinno być możliwe przesunięcie terminu obowiązywania lub tymczasowe zwolnienie z obowiązku dotrzymania niektórych wartości dopuszczalnych w przypadkach, gdy pomimo zastosowania odpowiednich środków mających na celu redukcję zanieczyszczenia, w określonych strefach lub aglomeracjach istnieją poważne problemy z dotrzymaniem wartości dopuszczalnych. Każdemu przesunięciu terminu lub tymczasowemu zwolnieniu dotyczącemu danej strefy lub aglomeracji powinien towarzyszyć szczegółowy plan — podlegający ocenie przez Komisję — zapewnienia zgodności przed upływem zmienionego terminu.
- (16) Plany ochrony powietrza powinny być opracowane dla stref i aglomeracji, w których stężenie zanieczyszczeń w powietrzu przekracza odpowiednie wartości docelowe lub wartości dopuszczalne podwyższone — w stosownych przypadkach — o tymczasowe marginesy tolerancji. Zanieczyszczenia powietrza są emitowane przez wiele źródeł i rodzajów działalności. Dla zapewnienia spójności pomiędzy różnymi politykami, wyżej wymienione plany ochrony powietrza powinny być — w miarę możliwości — zbieżne i powiązane z planami i programami przygotowanymi w związku z dyrektywą 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania ⁽¹⁾, dyrektywą 2001/81/WE oraz dyrektywą 2002/49/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 czerwca 2002 r. odnoszącą się do oceny i zarządzania poziomem hałasu w środowisku ⁽²⁾.
- (17) Należy opracować plany działania określające, jakie środki krótkoterminowe mają być zastosowane w przypadku zagrożenia przekroczenia jednego lub kilku progów alarmowych w celu obniżenia czasu jego trwania. W przypadku, gdy zagrożenie dotyczy co najmniej jednej wartości dopuszczalnej lub wartości docelowej, państwa członkowskie mogą, w stosownych przypadkach, sporządzić plany działań krótkoterminowych. W odniesieniu do ozonu, takie plany działań krótkoterminowych powinny uwzględniać przepisy decyzji Komisji 2004/279/WE z dnia 19 marca 2004 r. dotyczącej wskazówek do wprowadzania w życie dyrektywy 2002/3/WE Parlamentu Europejskiego i Rady odnoszącej się do ozonu w otaczającym powietrzu ⁽³⁾.
- (18) Państwa Członkowskie powinny dokonać wzajemnych konsultacji, jeżeli, w następstwie wystąpienia znacznego zanieczyszczenia powstałego w innym państwie członkowskim, poziom zanieczyszczenia przekracza lub stwarza prawdopodobieństwo przekroczenia odpowiednich celów dotyczących jakości powietrza powiększonych — w stosownych przypadkach — o margines tolerancji lub, zależnie od okoliczności, przekroczenia progu alarmowego. Transgraniczny charakter substancji zanieczyszczających, takich jak ozon i pył zawieszony, może wymagać koordynacji między sąsiadującymi państwami członkowskimi przy sporządzaniu i realizacji planów ochrony jakości powietrza i planów działań krótkoterminowych oraz przy informowaniu ludności. W stosownych przypadkach państwa członkowskie powinny dążyć do współpracy z państwami trzecimi, kładąc szczególny nacisk na wczesne angażowanie krajów kandydujących.
- (19) Zarówno państwa członkowskie jak i Komisja muszą gromadzić, wymieniać i rozpowszechniać informacje na temat jakości powietrza w celu lepszego rozumienia możliwych konsekwencji zanieczyszczenia powietrza i opracowania odpowiedniej polityki. Aktualne informacje dotyczące stężeń wszystkich zanieczyszczeń w powietrzu podlegających uregulowaniom powinny być także łatwo dostępne dla społeczeństwa.
- (20) W celu ułatwienia korzystania z informacji dotyczących jakości powietrza oraz ich porównywania, dane powinny być udostępniane Komisji w formie znormalizowanej.
- (21) Konieczne jest dostosowanie procedur przekazywania danych, oceny i sprawozdawczości dotyczącej jakości powietrza w celu wykorzystania środków elektronicznych i Internetu jako głównych narzędzi udostępniania informacji oraz dla zapewnienia spójności tych procedur z dyrektywą 2007/2/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 marca 2007 r. ustanawiającą infrastrukturę informacji przestrzennej we Wspólnocie Europejskiej (INSPIRE) ⁽⁴⁾.
- (22) Wskazane jest stworzenie możliwości dostosowania kryteriów i metod oceny jakości powietrza do postępu naukowo-technicznego oraz dostosowania do niego rodzaju przekazywanych informacji.
- (23) Jako, że cele niniejszej dyrektywy z uwagi na transgraniczny charakter zanieczyszczeń powietrza nie mogą zostać w sposób wystarczający osiągnięte przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (24) Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące kar nakładanych w przypadku naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy i zapewnić ich wykonanie. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

⁽¹⁾ Dz.U. L 309 z 27.11.2001, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/105/EC.

⁽²⁾ Dz.U. L 189 z 18.7.2002, str. 12.

⁽³⁾ Dz.U. L 87 z 25.3.2004, str. 50.

⁽⁴⁾ Dz.U. L ...

(25) Niektóre przepisy aktów uchylonych przez niniejszą dyrektywę powinny pozostać w mocy w celu zapewnienia ciągłości obowiązujących wartości dopuszczalnych w zakresie jakości powietrza dla dwutlenku azotu aż do ich zastąpienia z dniem 1 stycznia 2010 r., ciągłości przepisów dotyczących sprawozdawczości w zakresie jakości powietrza aż do momentu przyjęcia nowych środków wykonawczych oraz ciągłości zobowiązań w zakresie wstępnej oceny jakości powietrza zgodnie z wymogami dyrektywy 2004/107/WE.

(26) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczyć się tylko do tych przepisów, które stanowią istotną zmianę w stosunku do poprzednich dyrektyw.

(27) Zgodnie z ust. 34 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽¹⁾, zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, na własne potrzeby oraz w interesie Wspólnoty, własnych tabel ilustrujących w możliwie najszerszym zakresie korelację między niniejszą dyrektywą a środkami transpozycji oraz do podania ich do publicznej wiadomości.

(28) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w szczególności w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej. W szczególności niniejsza dyrektywa ma na celu promowanie zintegrowania z politykami Unii wysokiego poziomu ochrony środowiska i poprawy jego jakości, zgodnie z zasadą zrównoważonego rozwoju, o czym mowa w art. 37 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

(29) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽²⁾.

(30) W szczególności Komisja powinna zostać uprawniona do zmiany załączników I-VI, załączników VIII-X i załącznika XV. Z uwagi na fakt, że środki te są środkami o ogólnym zasięgu i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, powinny być one przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą ustanowioną w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

(31) Klauzula transpozycji wymaga, aby państwa członkowskie zapewniły ustanowienie stacji pomiarów tła miejskiego na tyle wcześnie, aby możliwe było określenie wskaźnika średniego narażenia w celu zagwarantowania spełnienia wymogów związanych z oceną krajowego celu redukcji narażenia oraz z obliczeniem wskaźnika średniego narażenia,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

POSTANOWIENIA OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa ustanawia środki mające na celu:

1. zdefiniowanie i określenie celów dotyczących jakości powietrza, wyznaczonych w taki sposób, aby unikać, zapobiegać lub ograniczać szkodliwe oddziaływanie na zdrowie ludzi i środowisko jako całość;
2. ocenę jakości powietrza w państwach członkowskich na podstawie wspólnych metod i kryteriów;
3. uzyskiwanie informacji na temat jakości powietrza, pomocnych w walce z zanieczyszczeniami powietrza i uciążliwościami oraz w monitorowaniu długoterminowych trendów i poprawy stanu powietrza wynikających z realizacji środków krajowych i wspólnotowych;
4. zapewnienie, że informacja na temat jakości powietrza była udostępniana społeczeństwu;
5. utrzymanie jakości powietrza, tam gdzie jest ona dobra, oraz jej poprawę w pozostałych przypadkach;
6. promowanie ścisłej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi w zakresie ograniczania zanieczyszczenia powietrza.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy:

1. „powietrze” oznacza powietrze troposferyczne na zewnątrz budynków, z wyjątkiem miejsc pracy w rozumieniu dyrektywy Rady 89/654/EWG⁽³⁾, do których mają zastosowanie przepisy dotyczące ochrony zdrowia i bezpieczeństwa w miejscu pracy i które nie są zazwyczaj publicznie dostępne;
2. „zanieczyszczenie” oznacza każdą substancję znajdującą się w powietrzu, która wywołuje prawdopodobieństwo szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie i/lub środowisko jako całość;
3. „poziom” oznacza stężenie zanieczyszczenia w powietrzu lub jego depozycję na powierzchniach w określonym czasie;
4. „ocena” oznacza każdą metodę stosowaną do pomiaru, obliczania, przewidywania lub oszacowania poziomów zanieczyszczeń;
5. „wartość dopuszczalna” oznacza poziom substancji w powietrzu ustalony na podstawie wiedzy naukowej, w celu unikania, zapobiegania lub ograniczania szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie lub środowisko jako całość, który powinien być osiągnięty w określonym terminie i po tym terminie nie powinien być przekraczany;

⁽¹⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, str. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, str. 23. Decyzja zmieniona decyzją nr 2006/512/WE (Dz.U. L 200 z 22.7.2006, str. 11).

⁽³⁾ Dz.U. L 393 z 30.12.1989, str. 1.

6. „poziom krytyczny” oznacza poziom substancji w powietrzu ustalony na podstawie wiedzy naukowej, po przekroczeniu którego mogą wystąpić bezpośrednie niepożądane skutki w odniesieniu do niektórych receptorów, takich jak drzewa, inne rośliny lub ekosystemy naturalne, jednak nie w odniesieniu do człowieka;
7. „margines tolerancji” oznacza procentowo określoną część wartości dopuszczalnej, o którą wartość ta może zostać przekroczona, zgodnie z warunkami ustanowionymi w niniejszej dyrektywie;
8. „plany ochrony powietrza” oznacza plany, które wyznaczają środki w celu osiągnięcia wartości dopuszczalnych lub wartości docelowych;
9. „wartość docelowa” oznacza poziom substancji w powietrzu ustalony w celu unikania, zapobiegania lub ograniczenia szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie lub środowisko jako całość, który ma być osiągnięty tam gdzie to możliwe w określonym czasie;
10. „próg alarmowy” oznacza poziom substancji w powietrzu, powyżej którego istnieje zagrożenie dla zdrowia całej ludności, wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń i w przypadku którego państwa członkowskie podejmują natychmiastowe działania;
11. „próg informowania” oznacza poziom substancji w powietrzu, powyżej którego istnieje zagrożenie dla zdrowia ludzkiego wynikające z krótkotrwałego narażenia na działanie zanieczyszczeń szczególnie wrażliwych grup ludności i w przypadku którego niezbędna jest natychmiastowa i właściwa informacja;
12. „górną próg oszacowania” oznacza poziom substancji w powietrzu, poniżej którego do oceny jakości powietrza może być stosowana kombinacja pomiarów stałych i technik modelowania lub pomiarów wskaźnikowych;
13. „dolny próg oszacowania” oznacza poziom substancji w powietrzu, poniżej którego do oceny jakości powietrza wystarczające jest stosowanie technik modelowania lub obiektywnego szacowania;
14. „cel długoterminowy” oznacza poziom substancji w powietrzu, który należy osiągnąć w dłuższej perspektywie — z wyjątkiem przypadków, gdy nie jest to możliwe w drodze zastosowania proporcjonalnych środków — w celu zapewnienia skutecznej ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska;
15. „udział zanieczyszczeń pochodzących ze źródeł naturalnych” oznacza emisję zanieczyszczeń, która nie jest spowodowana bezpośrednio lub pośrednio działalnością człowieka, w tym zjawiska naturalne, takie jak wybuchy wulkanów, aktywność sejsmiczna, aktywność geotermiczna, pożary nieużytków, gwałtowne wichury, aerozole morskie lub resuspensja lub transport w powietrzu cząstek pochodzenia naturalnego, lub ich przenoszenie z regionów suchych;
16. „strefa” oznacza część terytorium państwa członkowskiego wyznaczoną przez to państwo do celów zarządzania i oceny jakości powietrza;
17. „aglomeracja” oznacza strefę o koncentracji ludności przekraczającej 250 000 mieszkańców lub, w przypadku gdy liczba ludności wynosi 250 000 lub mniej, obszar o gęstości zaludnienia na km² ustalonej przez państwa członkowskie;
18. „PM₁₀” oznacza pył przechodzący przez otwór sortujący, określony w EN 12341, przy 50 % granicy sprawności dla średnicy aerodynamicznej do 10 mikrometrów;
19. „PM_{2,5}” oznacza pył przechodzący przez otwór sortujący, określony w EN 14907, przy 50 % granicy sprawności dla średnicy aerodynamicznej do 2,5 mikrometrów;
20. „wskaźnik średniego narażenia” oznacza średni poziom substancji w powietrzu określony na podstawie pomiarów przeprowadzonych w obszarach tła miejskiego na całym terytorium państwa członkowskiego, odzwierciedlający narażenie ludności na działanie zanieczyszczeń; Wykorzystywany jest do obliczania krajowego celu redukcji narażenia;
21. „krajowy cel redukcji narażenia” oznacza procentowe ograniczenie wskaźnika średniego narażenia ludności państwa członkowskiego na działanie ustalone dla roku odniesienia w celu ograniczenia szkodliwego oddziaływania na zdrowie ludzkie, który należy osiągnąć w miarę możliwości określonym terminie;
22. „obszary tła miejskiego” oznaczają miejsca na terenach miejskich, gdzie poziomy zanieczyszczeń są reprezentatywne dla narażenia ludności miejskiej na działanie zanieczyszczeń;
23. „tlenki azotu” oznaczają sumę ilościowego stosunku mieszanki (ppb_v) podtlenku azotu (tlenek azotu) i dwutlenku azotu, wyrażoną w jednostkach stężenia wagowego dwutlenku azotu (µg/m³);
24. „pomiarów stałe” oznacza pomiary przeprowadzane w stałych punktach pomiarowych, zarówno w trybie ciągłym, jak i na zasadzie wyrzykowych prób, w celu określenia poziomów substancji w powietrzu zgodnie z założonymi stosownymi celami dotyczącymi jakości danych;
25. „pomiarów wskaźnikowe” oznaczają pomiary, dla których wymagania dotyczące jakości danych są mniej restrykcyjne w porównaniu z pomiarami stałymi;
26. „lotne związki organiczne” (LZO) oznaczają związki organiczne pochodzące ze źródeł antropogenicznych i biogenicznych, inne niż metan, które są zdolne do produkowania utleniaczy fotochemicznych w reakcjach z tlenkami azotu przy udziale światła słonecznego;
27. „prekursory ozonu” oznaczają substancje mające udział w tworzeniu ozonu w warstwie przyziemnej, z których niektóre są wymienione w załączniku X.

Artykuł 3

Zakres obowiązków

Państwa członkowskie wyznaczają na odpowiednich szczeblach właściwe organy i podmioty odpowiedzialne za:

- a) ocenę jakości powietrza;
- b) akceptację systemów pomiarowych (metod, sprzętu, sieci i laboratoriów);

- c) zapewnienie właściwości pomiarów;
- d) analizę metod oceny;
- e) koordynację na swoim terytorium wspólnotowych programów zapewniania jakości, opracowanych przez Komisję;
- f) współpracę z innymi państwami członkowskimi oraz Komisją.

W razie konieczności właściwe podmioty i organy stosują się do załącznika I sekcja C.

Artykuł 4

Wyznaczenie stref i aglomeracji

Państwa członkowskie wyznaczają strefy i aglomeracje na całym swoim terytorium. Ocenę jakości powietrza i zarządzanie jakością powietrza prowadzi się we wszystkich strefach i aglomeracjach.

ROZDZIAŁ II

OCENA JAKOŚCI POWIETRZA

SEKCJA 1

Ocena jakości powietrza w odniesieniu do dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, pyłu zawieszonego, ołowiu, benzenu i tlenku węgla

Artykuł 5

System oceny

1. W odniesieniu do dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, pyłu zawieszonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu i tlenku węgla zastosowanie mają górny i dolny próg oszacowania określone w załączniku II, sekcja A.

Każda strefa i aglomeracja podlegają klasyfikacji w zależności od progów oszacowania.

2. Klasyfikacja, o której mowa w ust. 1, podlega przeglądowi co najmniej raz na pięć lat, zgodnie z procedurą określoną w załączniku II, sekcja B.

Klasyfikacja podlega jednak częstszemu przeglądowi w przypadku wystąpienia znacznych zmian w działalności istotnej dla stężenia w powietrzu dwutlenku siarki, dwutlenku azotu lub, w stosownych przypadkach, tlenków azotu, pyłu zawieszonego (PM₁₀, PM_{2,5}), ołowiu, benzenu lub tlenku węgla.

Artykuł 6

Kryteria systemu oceny

1. Państwa członkowskie przeprowadzają we wszystkich strefach i aglomeracjach ocenę jakości powietrza w zakresie zanieczyszczeń, o których mowa w art. 5, zgodnie z kryteriami ustalonymi w ust. 2, 3 i 4 niniejszego artykułu i zgodnie z kryteriami ustalonymi w załączniku III.

2. We wszystkich strefach i aglomeracjach gdzie poziom zanieczyszczeń, o których mowa w ust. 1, przekracza górny próg oszacowania ustalony dla tych zanieczyszczeń do oceny jakości powietrza stosuje się pomiary stałe. W celu zapewnienia odpowiedniej informacji na temat przestrzennego rozkładu jakości powietrza pomiary stałe mogą zostać uzupełnione technikami modelowania lub pomiarami wskaźnikowymi.

3. We wszystkich strefach i aglomeracjach gdzie poziom zanieczyszczeń, o których mowa w ust. 1, jest niższy od górnego progu oszacowania ustalonego dla tych zanieczyszczeń do oceny jakości powietrza można stosować kombinację pomiarów stałych i technik modelowania i/lub pomiarów wskaźnikowych.

4. We wszystkich strefach i aglomeracjach gdzie poziom zanieczyszczeń, o których mowa w ust. 1, jest niższy od dolnego progu oszacowania ustalonego dla tych zanieczyszczeń do oceny jakości powietrza wystarcza stosowanie technik modelowania lub obiektywnego szacowania.

5. Poza ocenami, o których mowa w ust. 2, 3 i 4, się na terenach tła pozamiejskiego oddalonych od istotnych źródeł zanieczyszczeń przeprowadza się pomiary w celu uzyskania średnich rocznych informacji, co najmniej na temat całkowitego stężenia wagowego i składu chemicznego drobnego pyłu zawieszonego (PM_{2,5}); pomiary te prowadzone są zgodnie z następującymi kryteriami:

- a) na każde 100 000 km² przypada jeden punkt pomiarowy;
- b) każde państwo członkowskie zakłada co najmniej jedną stację pomiarową lub, w celu uzyskania koniecznego rozmieszczenia przestrzennego, może założyć, w porozumieniu z sąsiadującymi państwami członkowskimi, jedną lub więcej wspólnych stacji pomiarowych, obejmujących sąsiednie strefy graniczących państw członkowskich;
- c) w stosownych przypadkach system monitorowania powinien być skoordynowany ze strategią monitorowania oraz programem pomiarów w ramach wspólnego programu monitoringu i oceny przenoszenia zanieczyszczeń powietrza na dalekie odległości w Europie (EMEP);
- d) załącznik I sekcja A i C ma zastosowanie w odniesieniu do jakości danych pomiarowych stężenia wagowego pyłu zawieszonego, a załącznik IV ma zastosowanie w całości.

Państwa członkowskie informują Komisję o metodach pomiarowych stosowanych do pomiaru składu chemicznego drobnego pyłu zawieszonego (PM_{2,5}).

Artykuł 7

Punkty pomiarowe

1. Rozmieszczenie punktów pomiarowych, w których mierzy się stężenie dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, drobnego pyłu zawieszonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu i tlenku węgla w powietrzu ustala się w oparciu o kryteria wymienione w załączniku III.

2. W strefie lub aglomeracji, gdzie do oceny jakości powietrza jedynym źródłem informacji są pomiary stałe, liczba punktów pomiarowych dla każdego istotnego zanieczyszczenia nie jest mniejsza niż minimalna liczba punktów pomiarowych określona w załączniku V, sekcja A.

3. Jednak w odniesieniu do stref i aglomeracji, w których informacje pochodzące ze stałych pomiarów są uzupełniane informacjami z modelowania lub pomiarów wskaźnikowych, całkowita liczba punktów pomiarowych określona w załączniku V, sekcji A może zostać zmniejszona maksymalnie o 50 %, pod warunkiem, że zostaną spełnione następujące kryteria:

- a) metody uzupełniające dostarczają danych wystarczających do oceny jakości powietrza w odniesieniu do wartości dopuszczalnych lub progów alarmowych, jak również zapewnią właściwą informację dla społeczeństwa;
- b) liczba punktów, które mają zostać założone oraz przestrzenne rozmieszczenie punktów stosujących inne metody są wystarczające do ustalenia stężenia istotnych zanieczyszczeń zgodnie z celami dotyczącymi jakości danych określonymi w załączniku I, sekcja A i oraz umożliwiają uzyskanie wyników oceny, które spełniają kryteria określone w załączniku I, sekcja B.

Przy ocenie jakości powietrza w odniesieniu do wartości dopuszczalnych uwzględnia się wyniki modelowania lub pomiarów wskaźnikowych.

Artykuł 8

Referencyjne metody pomiarowe

1. Państwa członkowskie stosują referencyjne metody pomiarowe i kryteria określone w załączniku VI, sekcja A i C.
2. Pozostałe metody pomiarowe mogą być stosowane po spełnieniu warunków, o których mowa w załączniku VI, sekcja B.

SEKCJA 2

Ocena jakości powietrza w odniesieniu do ozonu

Artykuł 9

Kryteria oceny

1. W przypadku, gdy w danej strefie lub aglomeracji w okresie poprzednich pięciu lat prowadzenia pomiarów stężenie ozonu przekroczyło cele długoterminowe określone w załączniku VII, sekcja C, wprowadza się pomiary stałe.

2. W przypadku, gdy dostępne dane obejmują okres krótszy niż pięć lat, państwa członkowskie, w celu stwierdzenia, czy w ciągu poprzednich pięciu lat przekroczone zostały cele długoterminowe, o których mowa w ust. 1, mogą połączyć wyniki z krótkoterminowych kampanii pomiarowych, przeprowadzonych tam, gdzie istnieje prawdopodobieństwo, że poziomy zanieczy-

szczeń są najwyższe, z wynikami uzyskanymi z inwentaryzacji emisji i modelowania.

Artykuł 10

Rozmieszczenie punktów pomiarowych, w których mierzy się stężenie ozonu

1. Rozmieszczenie punktów pomiarowych, w których mierzy się stężenie ozonu ustala się przy użyciu kryteriów podanych w załączniku VIII.

2. Liczba punktów pomiarowych, w których mierzy się stężenie ozonu w każdej strefie lub aglomeracji, dla których pomiar jest jedynym źródłem informacji, na podstawie, której dokonuje się oceny jakości powietrza, odpowiada minimalnej liczbie punktów pomiarowych określonej w załączniku IX, sekcja A.

3. W odniesieniu do stref i aglomeracji, dla których informacje pochodzące z pomiarów prowadzonych w stałych punktach pomiarowych są uzupełniane informacjami z modelowania i/lub pomiarów wskaźnikowych, liczba punktów pomiarowych określona w załączniku IX, sekcja A, może zostać zmniejszona, o ile spełnione są następujące warunki:

- a) metody uzupełniające zapewniają informacje umożliwiające ocenę jakości powietrza w odniesieniu do wartości docelowych, celów długoterminowych, progów informowania i progów alarmowych;
- b) liczba punktów pomiarowych, które mają zostać założone, oraz przestrzenne rozmieszczenie punktów stosujących inne metody są wystarczające do ustalenia stężenia ozonu zgodnie z celami dotyczącymi jakości danych określonymi w załączniku I, sekcja A i umożliwiają uzyskanie wyników oceny które spełniają kryteria określone w załączniku I, sekcja B;
- c) liczba punktów pomiarowych w każdej strefie i w każdej aglomeracji równa się przynajmniej jednemu punktowi pomiarowemu na dwa miliony mieszkańców lub jednemu punktowi pomiarowemu na 50 000 km² w zależności od tego, który z powyższych warunków wymaga większej liczby punktów pomiarowych, jednak na każdą strefę lub aglomerację musi przypadać przynajmniej jeden punkt pomiarowy;
- d) dwutlenek azotu jest mierzony we wszystkich pozostałych punktach pomiarowych z wyjątkiem stacji monitoringu tła pozamiejskiego, o których mowa w Załączniku VIII, sekcja A.

Przy ocenie jakości powietrza w odniesieniu do wartości docelowych uwzględnia się wyniki modelowania lub pomiarów wskaźnikowych.

4. Pomiarów dwutlenku azotu dokonuje się, w co najmniej 50 % punktów pomiarowych ozonu wymaganych na podstawie załącznika IX, sekcja A. Pomiary te mają charakter ciągły, z wyjątkiem stacji tła pozamiejskiego, o których mowa w załączniku VIII, sekcja A, gdzie mogą zostać wykorzystane inne metody pomiarowe.

5. W strefach i aglomeracjach, w których w okresie poprzednich pięciu lat prowadzenia pomiarów stężenie było niższe od ustalonego w celach długoterminowych, liczba punktów pomiarowych do pomiarów stałych ustalana jest zgodnie z załącznikiem IX, sekcja B.

6. Każde państwo członkowskie zakłada, na swoim terytorium przynajmniej jedną stację pomiarową dostarczającą danych na temat stężenia prekursorów ozonu podanych w załączniku X. Każde państwo członkowskie wybiera liczbę i lokalizację stacji, w których dokonywane będą pomiary prekursorów ozonu, z uwzględnieniem celów i metod podanych w załączniku X.

Artykuł 11

Referencyjne metody pomiarowe

1. Państwa członkowskie stosują referencyjne metody pomiaru ozonu, określone w załączniku VI, pkt 8, sekcja A. Pozostałe metody pomiarowe mogą być stosowane po spełnieniu warunków, o których mowa w załączniku VI, sekcja B.

2. Każde państwo członkowskie informuje Komisję o stosowanych przez siebie metodach pomiarów i analizy LZO wymienionych w załączniku X.

ROZDZIAŁ III

ZARZĄDZANIE JAKOŚCIĄ POWIETRZA

Artykuł 12

Wymogi dotyczące przypadków, gdy poziomy zanieczyszczenia są niższe od wartości dopuszczalnych

W strefach i aglomeracjach, gdzie poziomy dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, pyłu zawieszonego (PM_{10} , $PM_{2,5}$), ołowiu, benzenu i tlenku węgla w powietrzu są niższe niż odpowiednie wartości dopuszczalne, określone w załącznikach XI i XIV, państwa członkowskie utrzymują poziomy tych zanieczyszczeń poniżej wartości dopuszczalnych oraz próbują utrzymać najlepszą jakość powietrza zgodną ze zrównoważonym rozwojem.

Artykuł 13

Wartości dopuszczalne i progi alarmowe dla ochrony zdrowia ludzkiego

1. Państwa członkowskie gwarantują, że na całym obszarze ich stref i aglomeracji poziom dwutlenku siarki, pyłu zawieszonego PM_{10} , ołowiu i tlenku węgla w powietrzu nie przekracza wartości dopuszczalnych określonych w załączniku XI.

W odniesieniu do dwutlenku azotu i benzenu określone w załączniku XI wartości dopuszczalne nie mogą być przekroczone po upływie terminów podanych w tym załączniku.

Zgodność z tymi wymogami oceniana jest zgodnie z załącznikiem III.

Marginesy tolerancji podane w załączniku XI stosuje się zgodnie z art. 22 ust. 3 i z art. 23 ust. 1.

2. Progi alarmowe odnoszące się do stężenia dwutlenku siarki i dwutlenku azotu w powietrzu odpowiadają wartościom określonym w załączniku XII, sekcja A.

Artykuł 14

Poziomy krytyczne

1. Państwa członkowskie zapewniają zgodność z poziomami krytycznymi określonymi w załączniku XIII ocenianymi zgodnie z załącznikiem III, sekcja A.

2. W przypadku, gdy pomiary stałe są jedynym źródłem informacji do oceny jakości powietrza, ilość punktów pomiarowych nie może być mniejsza niż minimalna liczba określona w załączniku V, sekcja C. W przypadku, gdy informacje te uzupełnione są pomiarami wskaźnikowymi lub modelowaniem, minimalna liczba punktów pomiarowych może być zmniejszona o nie więcej niż 50 %, pod warunkiem, że ocenę stężenia odpowiednich zanieczyszczeń można określić zgodnie z celami w zakresie jakości danych określonymi w załączniku I, sekcja A.

Artykuł 15

Krajowy cel redukcji narażenia na działanie $PM_{2,5}$ dla ochrony zdrowia ludzkiego

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, które nie pociągają za sobą niewspółmiernych kosztów, w celu zmniejszenia narażenia na działanie $PM_{2,5}$, aby zapewnić osiągnięcie krajowego celu redukcji narażenia na działanie określonego w załączniku XIV, sekcja B w roku określonym w tym załączniku.

2. Wskaźnik średniego narażenia dla $PM_{2,5}$ ocenia się zgodnie z załącznikiem XIV, sekcja A.

3. Każde państwo członkowskie, zgodnie z załącznikiem III dba o to, by rozmieszczenie i liczba punktów pomiarowych służących określeniu wskaźnika średniego narażenia na działanie $PM_{2,5}$ prawidłowo odzwierciedlały narażenie całej ludności na jego działanie. Liczba punktów pomiarowych nie jest mniejsza niż określona w załączniku V, sekcja B.

Artykuł 16

Wartość docelowa i wartość dopuszczalna $PM_{2,5}$ dla ochrony zdrowia ludzkiego

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, które nie pociągają za sobą niewspółmiernych kosztów, w celu zapewnienia, że po terminie określonym w załączniku XIV, sekcja C, stężenie $PM_{2,5}$ w powietrzu nie przekroczy wartości docelowej określonej w tym załączniku.

2. Państwa członkowskie zapewniają, że po terminie określonym w załączniku XIV, sekcja D, stężenie $PM_{2,5}$ w powietrzu na obszarze ich stref i aglomeracji nie przekroczy wartości dopuszczalnej określonej w tym załączniku. Zgodność z tym wymogiem oceniana jest zgodnie z załącznikiem III.

3. Margines tolerancji określony w załączniku XIV sekcji D stosuje się zgodnie z art. 23 ust.1.

Artykuł 17

Wymogi dotyczące stref i aglomeracji, w których stężenie ozonu przekracza wartości docelowe i cele długoterminowe

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki, które nie pociągają za sobą niewspółmiernych kosztów, w celu zapewnienia osiągnięcia wartości docelowych i celów długoterminowych.

2. Dla obszarów i aglomeracji, w których wartości docelowe zostały przekroczone, państwa członkowskie zapewniają, wdrożenie programu przygotowanego na podstawie art. 6 dyrektywy 2001/81/WE oraz, jeżeli jest to właściwe, przyjmowany jest plan w zakresie jakości powietrza, w celu osiągnięcia wartości docelowych, za wyjątkiem przypadków, gdy ich osiągnięcie nie jest możliwe za pomocą środków nie powodujących nieproporcjonalnych kosztów, począwszy od terminu określonego w załączniku VII, sekcja B.

3. Dla stref i aglomeracji, w których poziomy ozonu w powietrzu są wyższe niż cele długoterminowe, ale niższe lub równe wartościom docelowym, państwa członkowskie przygotowują i wdrażają efektywne pod względem kosztów środki służące osiągnięciu celów długoterminowych. Podjęte środki są przynajmniej spójne ze wszystkimi planami lub programami w zakresie jakości powietrza określonymi w ust. 2.

Artykuł 18

Wymogi dotyczące stref i aglomeracji, w których stężenie ozonu spełnia cele długoterminowe

Dla stref i aglomeracji, w których poziom ozonu spełnia cele długoterminowe, państwa członkowskie — w zakresie, w jakim pozwalają na to czynniki, takie jak transgraniczny charakter zanieczyszczenia ozonem i warunki meteorologiczne — zachowują poziomy ozonu poniżej celów długoterminowych oraz utrzymują poprzez odpowiednie środki najlepszą jakość powietrza zgodną zarówno ze zrównoważonym rozwojem, jak i wysokim poziomem ochrony środowiska oraz ochrony zdrowia ludzkiego.

Artykuł 19

Środki wymagane w przypadku przekroczenia progów informowania lub progów alarmowych

W przypadku przekroczenia progów informowania lub któregośkolwiek z progów alarmowych, określonych w załączniku XII, państwa członkowskie podejmują odpowiednie kroki w celu informowania społeczeństwa za pośrednictwem radia, telewizji, prasy lub Internetu.

Państwa członkowskie przekazują Komisji wstępne informacje dotyczące zarejestrowanych poziomów i okresów, w których próg alarmowy lub próg informowania został przekroczony.

Artykuł 20

Udział zanieczyszczeń pochodzących ze źródeł naturalnych

1. Państwa członkowskie przesyłają Komisji za dany rok wykazy stref lub aglomeracji, w których przekroczenie wartości dopuszczalnych dla danego zanieczyszczenia związane jest z udziałem zanieczyszczeń pochodzących ze źródeł naturalnych. Państwa członkowskie przedstawiają informacje na temat stężeń i źródeł pochodzenia, a także dokumentację potwierdzającą związek zaistniałych przekroczeń ze źródłami naturalnymi.

2. W przypadku, gdy Komisja zostanie poinformowana o przekroczeniu, które można przypisać źródłom naturalnym zgodnie z ust. 1, do celów niniejszej dyrektywy przekroczenie to nie jest uznawane za przekroczenie.

3. Komisja opublikuje do dnia ... (*) wytyczne dotyczące wykazania, iż przekroczenia są wynikiem wpływu źródeł naturalnych oraz procedury ich nieuwzględnienia.

Artykuł 21

Przekroczenia związane z posypywaniem dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym

1. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć strefy lub aglomeracje, w których wartości dopuszczalne dla PM_{10} są przekroczone w powietrzu, w wyniku resuspensji cząstek w następstwie posypywania dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wykazy wszystkich tego typu stref i aglomeracji wraz z informacjami na temat występujących tam stężeń i źródeł pyłu zawieszonego PM_{10} .

3. Informując Komisję zgodnie z art. 27, państwa członkowskie przedstawiają niezbędne dowody wykazujące, że wszelkie przekroczenia stężeń spowodowane są wystąpieniem zjawiska resuspensji cząstek oraz że zostały podjęte niezbędne środki w celu obniżenia tych stężeń.

4. Bez uszczerbku dla przepisów art. 20, dla stref i aglomeracji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, państwa członkowskie muszą opracować plan w zakresie jakości powietrza, o którym mowa w art. 23, wyłącznie w przypadku, gdy przekroczenie dopuszczalnych stężeń jest spowodowane źródłami PM_{10} innymi niż posypywanie dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym.

5. Komisja opublikuje wytyczne dotyczące określenia udziału zanieczyszczeń pochodzących z resuspensji cząstek w następstwie posypywania dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym, do dnia ... (*).

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 22

Odroczenie terminów realizacji i wyłączenie z obowiązku stosowania określonych wartości dopuszczalnych

1. W przypadku, gdy, w określonej strefie lub aglomeracji, zgodność z wartościami dopuszczalnymi dla dwutlenku azotu lub benzenu nie może być osiągnięta w terminach określonych w załączniku XI, państwa członkowskie mogą odroczyć ustalone terminy maksymalnie o pięć lat w odniesieniu do danej strefy lub aglomeracji, pod warunkiem, że opracowany został plan w zakresie jakości powietrza zgodnie z art. 23 dla strefy lub aglomeracji, której dotyczyć ma odroczenie terminu. Plan ochrony powietrza powinien być uzupełniony informacjami określonymi w załączniku XV, sekcja B odnoszącymi się do tych zanieczyszczeń i wykazywać, w jaki sposób przed upływem odroczonego terminu zostanie osiągnięta zgodność w zakresie wartości dopuszczalnych.

2. W przypadku, gdy, w określonej strefie lub aglomeracji, zgodność z wartościami dopuszczalnymi dla PM_{10} określonymi w załączniku XI nie może być osiągnięta ze względu na szczególnie lokalne warunki rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń, niekorzystne warunki klimatyczne lub transgraniczny charakter zanieczyszczenia, państwa członkowskie zostają wyłączone z obowiązku stosowania tych wartości dopuszczalnych do ... (*), po spełnieniu warunków określonych w ust. 1.

3. W przypadku stosowania ust. 1 lub 2, państwo członkowskie zapewnia, że wartości dopuszczalne każdego zanieczyszczenia nie są przekraczane o więcej niż margines tolerancji dla danego zanieczyszczenia określony w załączniku XI.

4. Państwa członkowskie informują Komisję o przypadkach, które ich zdaniem wymagają stosowania ust. 1 lub 2, i przekazują plan ochrony powietrza, o którym mowa w ust. 1, wraz ze odpowiednimi informacjami niezbędnymi Komisji do oceny, czy spełniono konieczne warunki. W swojej ocenie, Komisja uwzględni przewidywane rezultaty działań podjętych przez państwa członkowskie, jak również przewidywane rezultaty działań wspólnotowych.

W przypadku, gdy w terminie dziewięciu miesięcy od daty otrzymania powyższego powiadomienia Komisja nie zgłosi zastrzeżeń, wymogi ust. 1 lub 2 uznaje się za spełnione.

W razie zastrzeżeń Komisja może zażądać od państw członkowskich dostosowania lub przygotowania nowych planów ochrony powietrza.

ROZDZIAŁ IV

PLANY

Artykuł 23

Plany ochrony powietrza

1. W przypadku, gdy w określonej strefie lub aglomeracji, poziomy zawartości zanieczyszczeń w powietrzu jednej lub kilku substancji przekraczają wartości dopuszczalne lub wartości docelowe, powiększone o odpowiednie marginesy tole-

(*) Trzy lata od wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

rancji, państwa członkowskie zapewniają opracowanie planów ochrony powietrza dla przedmiotowych stref i aglomeracji w celu dotrzymania odpowiednich wartości dopuszczalnych lub wartości docelowych określonych w załącznikach XI i XIV.

W przypadku przekroczenia wartości dopuszczalnych, których termin wejścia w życie wygaś, plan w zakresie jakości powietrza określa odpowiednie działania, tak, aby okres, w którym nie są one dotrzymane, był jak najkrótszy.

Plany ochrony powietrza zawierają, co najmniej informacje określone w załączniku XV, sekcja A i są niezwłocznie przekazywane Komisji, nie później jednak niż dwa lata po zakończeniu roku, w którym zaobserwowano pierwsze przekroczenie.

W przypadku, gdy plany muszą zostać przygotowane lub zrealizowane w odniesieniu do kilku rodzajów zanieczyszczeń, państwa członkowskie w miarę potrzeb przygotowują i realizują zintegrowane plany ochrony powietrza obejmujące wszystkie przedmiotowe zanieczyszczenia.

2. Państwa członkowskie, w miarę możliwości, zapewniają spójność z planami wymaganymi na mocy dyrektywy 2001/80/WE, dyrektywy 2001/81/WE lub dyrektywy 2002/49/WE, aby osiągnąć stosowne cele dotyczące środowiska.

Artykuł 24

Plany działań krótkoterminowych

1. W przypadku, gdy, w określonej strefie lub aglomeracji, istnieje zagrożenie, że poziomy zanieczyszczeń w powietrzu przekroczy jeden lub kilka progów alarmowych, o których mowa w załączniku XII, państwa członkowskie opracowują plany określające krótkoterminowe działania, podejmowane w celu ograniczenia zagrożenia lub skrócenia czasu występowania przekroczenia. W przypadku, gdy to zagrożenie dotyczy, co najmniej jednej wartości dopuszczalnej lub wartości docelowej określonej w załącznikach VII, XI i XIV, państwa członkowskie mogą w miarę potrzeby sporządzać plany działań krótkoterminowych.

Jednak w razie zagrożenia związanego z przekroczeniem progu alarmowego ustalonego dla ozonu w załączniku XII, sekcja B państwa członkowskie opracowują plany działań krótkoterminowych tylko w przypadku, gdy — uznają, że istnieje znacząca możliwość ograniczenia zagrożenia, czasu jego występowania lub stopnia przekroczenia, przy uwzględnieniu warunków geograficznych, klimatycznych i ekonomicznych. Opracowując plany działań krótkoterminowych państwa członkowskie biorą pod uwagę decyzję 2004/279/WE.

2. Plany działań krótkoterminowych, o których mowa w ust. 1, mogą, w zależności od indywidualnych przypadków, obejmować działania niezbędne do kontrolowania i, w razie konieczności, ograniczania działalności, w tym ruchu drogowego, która przyczynia się do wystąpienia ryzyka przekroczenia wartości dopuszczalnych lub docelowych, lub progów alarmowych. Plany te mogą również obejmować skuteczne środki dotyczące zakładów przemysłowych lub produktów.

3. Po sporządzeniu planu działań krótkoterminowych, państwa członkowskie udostępniają je i informują odpowiednie organizacje, takie jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie oraz organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności, a także inne właściwe instytucje zajmujące się ochroną zdrowia, zarówno o wynikach swoich badań w zakresie wykonalności i zakresie poszczególnych planów działań krótkoterminowych, jak i informują o ich wdrożeniu.

4. Komisja po raz pierwszy przed ... (*) a następnie w regularnych odstępach publikuje przykłady najlepszych praktyk sporządzania planów działań krótkoterminowych.

Artykuł 25

Transgraniczne zanieczyszczenie powietrza

1. W przypadku przekroczenia progu alarmowego, wartości dopuszczalnych lub docelowych, a także odpowiednich marginesów tolerancji lub celów długoterminowych, spowodowanego transgranicznym przenoszeniem zanieczyszczeń lub ich prekursorów, zainteresowane państwa członkowskie przeprowadzają wspólne konsultacje i, w stosownych przypadkach, określają wspólne działania, takie jak przygotowanie wspólnych lub skoordynowanych planów ochrony powietrza zgodnych z art. 23, w celu redukcji przekroczeń poprzez zastosowanie odpowiednich, lecz proporcjonalnych środków.

2. Komisja powinna być zaproszona się do udziału i wspierania procesu współpracy, o którym mowa w ust. 1. W razie konieczności Komisja, uwzględniając sprawozdania określone w art. 9 dyrektywy 2001/81/WE, podejmuje decyzję, czy należy podjąć dalsze działania na poziomie wspólnotowym mające na celu ograniczenie emisji prekursorów odpowiedzialnych za zanieczyszczenie o charakterze transgranicznym.

3. Państwa członkowskie, w stosownych przypadkach — zgodnie z art. 24, przygotowują i realizują wspólne plany działań krótkoterminowych obejmujące sąsiednie strefy innych państw członkowskich. Państwa członkowskie zapewniają przekazanie wszystkich stosownych informacji sąsiednim strefom państw członkowskich, które opracowały plany działań krótkoterminowych.

4. W przypadku przekroczenia progu informowania lub progu alarmowego w strefach lub aglomeracjach położonych blisko granic, należy możliwie jak najszybciej zawiadomić właściwe organy sąsiednich państw członkowskich. Informacje te są udostępniane publicznie.

5. Opracowując plany określone w ust. 1 i 3 oraz udostępniając publicznie wiadomości, zgodnie z ust. 4, państwa członkowskie, w stosownych przypadkach dążą do nawiązania współpracy z państwami trzecimi, w szczególności z państwami kandydującymi.

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ V

INFORMACJA I SPRAWOZDAWCZOŚĆ

Artykuł 26

Podawanie informacji do wiadomości publicznej

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby zarówno opinia społeczna jak i odpowiednie organizacje, takie jak organizacje ochrony środowiska, organizacje konsumenckie oraz organizacje reprezentujące interesy wrażliwych grup ludności, i inne odpowiednie jednostki zajmujące się ochroną zdrowia, były odpowiednio i na czas informowane:

- a) o jakości powietrza zgodnie z załącznikiem XVI;
- b) o decyzjach odraczających na mocy art. 22 ust. 1;
- c) o wszystkich zwolnieniach na mocy art. 22 ust. 2;
- d) o planach ochrony powietrza, o których mowa w art. 22 ust. 1 i w art. 23 oraz o programach, o których mowa w art. 17 ust. 2.

Informacje udostępnia się bezpłatnie poprzez jakiegokolwiek ogólnie dostępne media, w tym Internet lub inne stosowne środki komunikacji społecznej, z uwzględnieniem przepisów dyrektywy 2007/2/WE

2. Państwa członkowskie udostępniają publicznie roczne raporty na temat zanieczyszczeń podlegających przepisom niniejszej dyrektywy.

Raporty przedstawiają podsumowanie przekroczeń wartości dopuszczalnych, wartości docelowych, celów długoterminowych, progów informowania i progów alarmowych dla danych okresów uśrednienia. Powyższe informacje powinny być połączone ze zbiorczą ocenę skutków tych przekroczeń. W stosownych przypadkach sprawozdania mogą zawierać dodatkowe informacje i oceny dotyczące ochrony lasów, jak również informacje na temat pozostałych zanieczyszczeń, dla których przepisy o monitorowaniu zawarte są w niniejszej dyrektywie, takich jak m.in. wybrane prekursory ozonu niepodlegające uregulowaniom określonym w załączniku X, sekcja B.

3. Państwa członkowskie podają do wiadomości publicznej informacje o właściwych organach i podmiotach wyznaczonych do zadań, o których mowa w art. 3.

Artykuł 27

Przekazywanie informacji i sprawozdawczość

1. Państwa członkowskie powinny zapewnić udostępnienie Komisji informacji na temat jakości powietrza zgodnie z harmonogramem, określonym w środkach wykonawczych, o których mowa w art. 28 ust. 2.

2. W każdym wypadku, ze względu na konkretny cel oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi i z poziomami krytycznymi oraz osiągnięcia wartości docelowych, informacja taka jest udostępniana Komisji, nie później niż dziewięć miesięcy od zakończenia każdego roku i zawiera:

- a) zmiany poczynione w danym roku w stosunku do wykazu oraz granic stref i aglomeracji ustanowionych na mocy art. 4;

b) wykaz stref i aglomeracji, w których poziomy choćby jednego z zanieczyszczeń przekraczają wartość dopuszczalną powiększoną o margines tolerancji lub są wyższe niż wartość docelowa albo poziom krytyczny; dla tych stref i aglomeracji informacja ta zawiera również:

(i) oceniane poziomy, oraz, jeżeli jest to istotne, daty i okresy, w których je zaobserwowano;

(ii) w stosownych przypadkach ocenę udziału zanieczyszczeń pochodzących z resuspensji cząstek w następstwie posypywania dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym lub źródeł naturalnych, w ocenianych poziomach zanieczyszczeń, o czym mowa w art. 20 i 21.

3. Ustępy 1 i 2 mają zastosowanie do informacji zebranych począwszy od drugiego roku kalendarzowego od wejścia w życie środków wykonawczych, o których mowa w art. 28 ust. 2.

Artykuł 28

Działania wdrażające

1. Działania zmierzające do zmiany nieistotnych elementów niniejszej dyrektywy, mianowicie załączniki I-VI, załączniki VIII-X i załącznik XV, są przyjmowane zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z nadzorem, o której mowa w art. 29 ust. 3.

Zmiany te nie mogą jednak bezpośrednio ani pośrednio zmieniać żadnego z następujących elementów:

a) wartości dopuszczalnych, wskaźnika średniego narażenia, poziomów krytycznych, wartości docelowych, progów informowania i progów alarmowych oraz celów długoterminowych określonych w załącznikach VII oraz od XI do XIV;

b) terminów osiągnięcia zgodności z poszczególnymi parametrami określonymi w lit. a).

2. Zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 29 ust. 2, Komisja określa zakres dodatkowych informacji udostępnianych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 27, jak również terminy, w których mają być przekazane takie informacje.

Komisja określa także sposoby usprawnienia metod przesyłania danych, a także sposoby wzajemnej wymiany informacji oraz przekazywania danych z sieci i poszczególnych stacji pomiarowych skażenia powietrza na terenie państw członkowskich, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 29 ust. 2.

3. Komisja opracuje wytyczne dla umów dotyczących ustanawiania wspólnych stacji pomiarowych, o których mowa w art. 6 ust. 5.

4. Komisja opublikuje wytyczne dla wykazywania równowagi, o której mowa w załączniku VI, sekcja B.

ROZDZIAŁ VI

KOMITET, PRZEPISY PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE

Artykuł 29

Komitet

1. Komisję wspomaga komitet, „Komitet ds. Jakości Powietrza”.

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają przepisy art. 5 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Okres określony w art. 5 ust. 6 decyzji 1999/468/WE ustala się na trzy miesiące.

3. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu zastosowanie mają przepisy art.5a ust.1 do 4 oraz art.7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem przepisów jej art. 8.

Artykuł 30

Kary

Państwa członkowskie określają system kar nakładanych w przypadku naruszenia przepisów krajowych przyjętych na podstawie niniejszej dyrektywy i podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ich wykonania. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 31

Uchylenie i przepisy przejściowe

1. Dyrektywy 96/62/WE, 1999/30/WE, 2000/69/WE i 2002/3/WE uchyla się ... (*), bez uszczerbku dla nałożonych na państwa członkowskie obowiązków dotyczących ograniczeń czasowych w zakresie transpozycji i stosowania powyższych dyrektyw.

W mocy pozostają jednak następujące artykuły:

a) art. 5 dyrektywy 96/62/WE — do dnia 31 grudnia 2010 r.;

b) art.11 ust. 1 dyrektywy 96/62/WE oraz art. 10 ust. 1, 2 i 3 dyrektywy 2002/3/WE do końca drugiego roku kalendarzowego od momentu wejścia w życie środków wykonawczych, o których mowa w art. 26 ust. 2 niniejszej dyrektywy;

c) art. 9 ust. 3 i 4 dyrektywy 1999/30/WE — do dnia 31 grudnia 2009 r.

2. Odniesienia do uchylonych dyrektyw są traktowane jako odniesienia do niniejszej dyrektywy i powinny być odczytywane zgodnie z tabelą korelacji w załączniku XVII.

3. Decyzja 97/101/WE zostaje uchylona z końcem drugiego roku kalendarzowego od momentu wejścia w życie środków wykonawczych, o których mowa w art. 28 ust. 2 niniejszej dyrektywy.

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 32

Przegląd

W roku 2013 Komisja dokona przeglądu przepisów dotyczących pyłu zawieszonego $PM_{2,5}$ i, w stosownych przypadkach, innych zanieczyszczeń oraz przedstawi wniosek Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

W odniesieniu do $PM_{2,5}$, przegląd zostanie podjęty z myślą o ustanowieniu prawnie wiążących zobowiązań dotyczących redukcji narażenia w celu zastąpienia krajowego celu redukcji narażenia określonego w art. 15, z uwzględnieniem między innymi następujących elementów:

- najnowszych informacji naukowe przekazane przez WHO i inne właściwe organizacje;
- sytuacji w zakresie jakości powietrza oraz możliwości redukcji zanieczyszczeń w państwach członkowskich;
- przeglądu dyrektywy 2001/81/WE;
- postępu osiągniętego we wdrażaniu wspólnotowych środków na rzecz zmniejszenia zanieczyszczenia powietrza.

Komisja przygotowuje również, jako część wspomnianego przeglądu, raport dotyczący doświadczeń związanych z monitorowaniem PM_{10} i $PM_{2,5}$, uwzględniając postęp techniczny w dziedzinie technik automatycznych pomiarów. W stosownych przypadkach proponuje nowe metody referencyjne pomiaru PM_{10} i $PM_{2,5}$.

Artykuł 33

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia ... (*).

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określane są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie zapewniają jednak ustanowienie do dnia 1 stycznia 2008 r. lub najpóźniej do dnia 1 stycznia 2009 r. wystarczającej liczby stacji pomiarowych tła miejskiego do prowadzenia pomiarów $PM_{2,5}$ potrzebnych do wyliczenia wskaźnika średniego narażenia zgodnie z ustaleniami przedstawionymi w załączniku V, sekcja B, tak, aby pozostać w zgodzie z ramami czasowymi i warunkami określonymi w załączniku XIV, sekcja A.

3. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji teksty najważniejszych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinach objętych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 34

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie z dniem jej opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 35

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w ...,

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK I

Cele w zakresie jakości danych

A. Cele dotyczące jakości danych w zakresie oceny jakości powietrza

	Dwutlenek siarki, dwutlenek azotu i tlenki azotu oraz tlenek węgla	Benzen	Pył zawieszony (PM ₁₀ /PM _{2,5}) i ołów	Ozon oraz odpowiednie NO i NO ₂
<i>Pomiary stałe</i> ⁽¹⁾				
Niepewność	15 %	25 %	25 %	15 %
Minimalny uzysk danych	90 %	90 %	90 %	90 % latem 75 % zimą
Minimalne pokrycie czasowy:				
— tło miejskie i oddziaływanie ruchu drogowego	—	35 % ⁽²⁾	—	—
— oddziaływanie przemysłu	—	90 %	—	—
<i>Pomiary wskaźnikowe</i>				
Niepewność	25 %	30 %	50 %	30 %
Minimalny uzysk danych	90 %	90 %	90 %	90 %
Minimalny pokrycie czasu	14 % ⁽⁴⁾	14 % ⁽³⁾	14 % ⁽⁴⁾	> 10 % latem
<i>Niepewność modelowania:</i>				
Średnie jednogodzinne	50 %	—	—	50 %
Średnie ośmiogodzinne	50 %	—	—	50 %
Średnie dzienne	50 %	—	jeszcze nie zdefiniowano	—
Średnie roczne	30 %	50 %	50 %	—
<i>Niepewność obiektywnego szacowania</i>				
	75 %	100 %	100 %	75 %

⁽¹⁾ Dla benzenu, ołowiu i pyłu zawieszzonego państwa członkowskie mogą stosować pomiary okresowe zamiast pomiarów ciągłych, jeśli są w stanie wykazać Komisji, że niepewność pomiarów, w tym niepewność wynikająca z okresowego poboru próbek, spełnia założony cel jakościowy 25 %, a pokrycie czasu jest i tak większe, niż minimalne pokrycie czasu wymagane dla pomiarów wskaźnikowych. Aby uniknąć przekłamania wyników, pomiary okresowe muszą być równomiernie rozłożone w czasie w ciągu roku. Niepewność danych wynikająca z pomiarów okresowych może zostać określona zgodnie z procedurą przewidzianą przez ISO 11222 (2002) — „Jakość powietrza — określenie niepewności średniej czasowej pomiarów”. W przypadku wykorzystania pomiarów okresowych do oceny dotrzymania wartości dopuszczalnej pyłu PM₁₀, ocenia się wartość percentyla 90,4 (niższego lub równego 50 µg/m³), zamiast liczby przekroczeń stężeń, która w znacznym stopniu zależy od pokrycia czasu.

⁽²⁾ Rozłożone w czasie w ciągu roku, a zatem reprezentatywne dla różnych warunków klimatycznych i drogowych.

⁽³⁾ Jeden pomiar tygodniowo w sposób losowy równomiernie w ciągu roku, lub 8 tygodni równomiernie w ciągu roku.

⁽⁴⁾ Jeden pomiar tygodniowo, w sposób losowy równomiernie w ciągu roku, lub 8 tygodni równomiernie w ciągu roku.

Niepewność (określona na 95 % poziomie ufności) metod oceny zostanie oceniona zgodnie z zasadami zawartymi w wytycznych CEN w zakresie wyrażania niepewności pomiarów (ENV 13005-1999), metodologią ISO 5725:1994 oraz wskazówkami zawartymi w sprawozdaniu CEN „Jakość powietrza — podejście do oszacowania niepewności w referencyjnych metodach pomiaru powietrza” (CR 14377:2002E). Określone w tabeli wartości procentowe niepewności dotyczą pojedynczych pomiarów uśrednionych w danym okresie, dla których określono wartości dopuszczalne (lub wartości docelowe w przypadku ozonu), dla 95 % przedziału ufności. Niepewność dla pomiarów stałych interpretuje się, jako mającą zastosowanie w zakresie stężeń zbliżonych do odpowiedniej wartości dopuszczalnej (lub wartości docelowej w przypadku ozonu).

Niepewność modelowania jest definiowana jako maksymalne odchylenie między zmierzonym, a obliczonym poziomem stężenia dla 90 % punktów monitoringu w danym okresie dla wartości dopuszczalnej (lub wartości docelowej w przypadku ozonu), z pominięciem sytuacji szczególnych. Niepewność modelowania interpretuje się jako mającą zastosowanie w zakresie stężeń zbliżonych do odpowiedniej wartości dopuszczalnej (lub wartości docelowej w przypadku ozonu). Pomiary stałe, które należy wybrać dla porównania z wynikami modelowania, muszą być reprezentatywne dla skali objętej modelem.

Niepewność obiektywnego oszacowania jest definiowana jako maksymalne odchylenie między zmierzonym a obliczonym poziomem stężenia w danym okresie dla wartości dopuszczalnej (lub wartości docelowej w przypadku ozonu), z pominięciem sytuacji szczególnych.

Wymogi dotyczące minimalnego uzysku danych i minimalnego pokrycia czasu nie uwzględniają utraty danych z powodu okresowej kalibracji lub zwykłej konserwacji sprzętu.

B. Wyniki oceny jakości powietrza

W strefach lub aglomeracjach, w których inne źródła informacji stanowią uzupełnienie danych uzyskanych w wyniku przeprowadzonych pomiarów lub są jedynymi środkami oceny jakości powietrza, należy zebrać następujące informacje:

- opis czynności wykonywanych w związku z oceną;
- zastosowane metody szczegółowe, z odniesieniem do opisu danej metody;
- źródła danych i informacji;
- opis wyników, wraz ze wskaźnikami niepewności, a w szczególności określenie zasięgu każdego z obszarów lub, w stosownych przypadkach, długości przebiegającej przez strefę lub aglomerację drogi, na której stężenie przekracza wartości dopuszczalne, wartość docelową lub cele długoterminowe, a także stosowny margines tolerancji oraz opis każdego obszaru, na terenie, którego stężenie przekracza górny lub dolny próg oszacowania;
- informacje dotyczące ludności potencjalnie narażonej na działanie poziomów stężeń przekraczających wartości dopuszczalne dla ochrony zdrowia ludzkiego.

C. Zapewnianie jakości w zakresie oceny jakości powietrza: zatwierdzanie danych

1. Aby zagwarantować dokładność pomiarów i zgodność z celami dotyczącymi jakości danych określonymi w sekcji A, właściwe władze i organy, wyznaczone zgodnie z art. 3, zapewniają spełnienie następujących warunków:
 - możliwość śledzenia, zgodnie z wymogami określonymi w sekcji 5.6.2.2 ISO/IEC 17025:2005 wszystkich pomiarów dokonywanych w związku z oceną jakości powietrza atmosferycznego zgodnie z art. 6 i 9;
 - instytucje obsługujące sieci i poszczególne stacje pomiarowe posiadają wdrożone systemy zapewniania i kontroli jakości, które gwarantują okresowe przeglądy zapewniające dokładność urządzeń pomiarowych;
 - ustalona jest procedura zapewniania /kontroli jakości jest w zakresie zbierania danych i przygotowywania sprawozdań, a instytucje wyznaczone do tego zadania aktywnie uczestniczą w odpowiednich wspólnotowych programach zapewniania jakości;
 - krajowe laboratoria, wyznaczone przez właściwe władze lub organy, określone zgodnie z art. 3, które biorą udział we wspólnotowych kampaniach porównawczych dotyczących zanieczyszczeń podlegających uregulowaniom niniejszej dyrektywy, są akredytowane zgodnie z EN/ISO 17025 do 2010 r. w zakresie metod referencyjnych, o których mowa w załączniku VI. Na terenie państw członkowskich laboratoria te biorą udział w procesie koordynacji wspólnotowych programów zapewniania jakości organizowanych przez Komisję, a także koordynują na szczeblu krajowym właściwe stosowanie metod referencyjnych i wykazywanie równoważności metod niereferencyjnych.
2. Wszelkie przesyłane dane zgodnie z art. 27 uważa się za ważne z wyjątkiem danych oznaczonych jako tymczasowe.

ZAŁĄCZNIK II

Określenie wymogów w zakresie oceny stężenia dwutlenku siarki, dwutlenku azotu oraz tlenków azotu pyłu zawieszonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu i tlenku węgla w powietrzu atmosferycznym na terenie strefy lub aglomeracji

A. Górny i dolny próg oszacowania

Zastosowanie mają następujące górne i dolne progi oszacowania:

1) Dwutlenek siarki

	Ochrona zdrowia	Ochrona roślinności
Górny próg oszacowania	60 % 24-godzinnej wartości dopuszczalnej (75 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 3 razy w roku kalendarzowym)	60 % poziomu krytycznego dla okresu zimowego (12 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	40 % 24-godzinnej wartości dopuszczalnej (50 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 3 razy w roku kalendarzowym)	40 % poziomu krytycznego dla okresu zimowego (8 µg/m ³)

2) Dwutlenek azotu i tlenki azotu

	Godzinowa wartość dopuszczalna dla ochrony zdrowia ludzi (NO ₂)	Roczna wartość dopuszczalna dla ochrony zdrowia ludzi (NO ₂)	Roczny poziom krytyczny dla ochrony roślinności i ekosystemów naturalnych (NO _x)
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (140 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 18 razy w roku kalendarzowym)	80 % wartości dopuszczalnej (32 µg/m ³)	80 % poziomu krytycznego (24 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (100 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 18 razy w ciągu roku kalendarzowego)	65 % wartości dopuszczalnej (26 µg/m ³)	65 % poziomu krytycznego (19,5 µg/m ³)

3) Pył zawieszony (PM₁₀/PM_{2,5})

	Średnia 24-godzinna PM ₁₀	Średnia roczna PM ₁₀	Średnia roczna PM _{2,5} ⁽¹⁾
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (35 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 35 razy w roku kalendarzowym)	70 % wartości dopuszczalnej (28 µg/m ³)	70 % wartości dopuszczalnej (17 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (25 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 35 razy w roku kalendarzowym)	50 % wartości dopuszczalnej (20 µg/m ³)	50 % wartości dopuszczalnej (12 µg/m ³)

⁽¹⁾ Górny próg oszacowania i dolny próg oszacowania dla PM_{2,5} nie mają zastosowania do pomiarów w celu oceny zgodności z docelowym ograniczeniem stopnia narażenia na działanie PM_{2,5} dla ochrony zdrowia ludzkiego.

4) Ołów

	Średnia roczna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (0,35 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (0,25 µg/m ³)

5) Benzen

	Średnia roczna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (3,5 µg/m ³)
Dolny próg oszacowania	40 % wartości dopuszczalnej (2 µg/m ³)

6) Tlenek węgla

	Średnia 8-godzinna
Górny próg oszacowania	70 % wartości dopuszczalnej (7 mg/m ³)
Dolny próg oszacowania	50 % wartości dopuszczalnej (5 mg/m ³)

B. Określanie przekroczeń górnych i dolnych progów oszacowania

W przypadku, gdy dostępne są wystarczające dane, przekroczenia górnych i dolnych progów oszacowania określone są na podstawie stężeń w ciągu poprzednich pięciu lat. Próg oszacowania uznaje się za przekroczony, jeżeli został przekroczony przynajmniej w ciągu trzech odrębnych lat w okresie tych poprzednich pięciu lat.

Jeżeli dostępne dane nie obejmują całego okresu pięciu lat, państwa członkowskie w celu stwierdzenia, czy górne i dolne progi oszacowania zostały przekroczone, mogą łączyć krótkie okresy pomiarów przeprowadzanych w ciągu roku w miejscach, które mogą być typowe dla najwyższego poziomu zanieczyszczenia, z wynikami uzyskanymi z inwentaryzacji emisji lub podczas modelowania.

—

ZAŁĄCZNIK III

Ocena jakości powietrza i lokalizacja punktów pomiarowych dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu oraz pyłu zawieszzonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu i tlenku węgla w powietrzu

A. Uwagi ogólne

Jakość powietrza atmosferycznego jest oceniana we wszystkich strefach i aglomeracjach według następujących kryteriów:

1. Jakość powietrza atmosferycznego jest oceniana we wszystkich miejscach z wyjątkiem tych, które są wymienione w ust. 2, według kryteriów określonych w sekcjach B i C poniżej dla rozmieszczenia punktów pomiarowych do pomiarów stałych. Zasady określone w sekcjach B i C mają również zastosowanie w stopniu, w jakim są odpowiednie do identyfikacji poszczególnych miejsc, w których określone są stężenia danych zanieczyszczeń, w przypadku, gdy jakość powietrza atmosferycznego jest oceniana za pomocą pomiaru wskaźnikowego lub modelowania.
2. Zgodność z wartościami dopuszczalnymi ze względu na ochronę zdrowia ludzkiego nie jest oceniana w następujących miejscach:
 - a) w żadnym miejscu zlokalizowanym w obszarze, który nie jest ogólnodostępny i w którym nikt nie mieszka na stałe;
 - b) na jezdniach dróg oraz na pasach rozdzielczych dróg z wyjątkiem sytuacji, w której piesi mają dostęp do pasa rozdzielczego.

B. Lokalizacja punktów pomiarowych w skali makro

1. Ochrona zdrowia ludzi

- a) Punkty pomiarowe, mające na celu ochronę zdrowia ludzi, są rozmieszczone tak, aby zapewnić dane dotyczące:
 - obszarów w obrębie stref i aglomeracji, gdzie występuje najwyższe stężenie, na którego bezpośrednie lub pośrednie działanie ludzie mogą być narażeni przez wystarczająco długi okres w stosunku do okresu uśredniania wartości dopuszczalnej(-ych);
 - poziomów stężenia na innych obszarach w obrębie stref i aglomeracji, reprezentatywnych dla stopnia narażenia ogółu ludności.
- b) Punkty pomiarowe są z zasady zlokalizowane w taki sposób, aby można było uniknąć pomiaru bardzo małych mikrośrodków w ich bezpośrednim otoczeniu, co oznacza że punkt pomiarowy musi być zlokalizowany w taki sposób, aby badane powietrze było, w miarę możliwości, reprezentatywne, pod względem jego jakości dla segmentu ulicy nie mniejszego niż 100 m długości — w miejscach oddziaływania ruchu drogowego — i na obszarze o powierzchni co najmniej 250 m × 250 m — na terenach przemysłowych.
- c) Punkty pomiarowe tła miejskiego są tak zlokalizowane, aby na poziom zanieczyszczenia miało wpływ połączenie zanieczyszczeń pochodzących ze wszystkich źródeł położonych pod wiatr w stosunku do stacji pomiarowej. Poziom zanieczyszczenia nie powinien być zdominowany przez jedno źródło chyba, że sytuacja ta jest typowa dla większego obszaru miejskiego. Powyższe punkty pomiarowe standardowo powinny być reprezentatywne dla obszaru o powierzchni kilku kilometrów kwadratowych.
- d) W przypadku oceny poziomów tła pozamiejskiego, na punkt pomiarowy nie powinny mieć wpływu aglomeracje lub obiekty przemysłowe znajdujące się w pobliżu, np. obiekty w odległości mniejszej niż pięć kilometrów.
- e) W przypadku oceny wpływu zanieczyszczeń ze źródeł przemysłowych, przynajmniej jeden punkt pomiarowy jest zlokalizowany z wiatrem w stosunku do źródła zanieczyszczeń na terenie najbliższego obszaru mieszkalnego. W przypadku, gdy nie jest znane stężenie zanieczyszczeń tłowe, dodatkowy punkt pomiarowy zlokalizowany jest w sferze oddziaływania głównego kierunku wiatru.
- f) Punkty pomiarowe, w miarę możliwości, są reprezentatywne dla podobnych miejsc, które nie znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie.
- g) Uwzględnia się również potrzebę rozmieszczenia punktów pomiarowych na wyspach, jeżeli jest to konieczne dla ochrony zdrowia ludzi.

2. Ochrona roślinności i ekosystemów naturalnych

Punkty pomiarowe mające na celu ochronę roślinności i ekosystemów naturalnych zlokalizowane są w odległości ponad 20 km od aglomeracji lub ponad 5 km od innych obszarów zabudowanych, instalacji przemysłowych lub autostrad, lub głównych dróg o natężeniu ruchu przekraczającym 50 000 samochodów dziennie, co oznacza, że punkt pomiarowy musi być zlokalizowany w taki sposób, aby badane powietrze było reprezentatywne dla jakości powietrza na otaczającym obszarze nie mniejszym niż 1 000 km². Państwo członkowskie może zdecydować o zlokalizowaniu punktu pomiarowego w mniejszej odległości lub o wykorzystaniu go do badania jakości powietrza na mniejszym obszarze, biorąc pod uwagę warunki geograficzne lub możliwości ochrony szczególnie wrażliwych obszarów.

Uwzględnia się potrzebę oceny jakości powietrza na wyspach.

C. Lokalizacja punktów pomiarowych w skali mikro

W miarę możliwości należy przestrzegać następujących wytycznych:

- przepływu wokół czepni nie ograniczają (w promieniu co najmniej 270°) żadne przeszkody utrudniające przepływ powietrza w pobliżu punktu poboru prób (który na ogół powinien być położony w odległości kilku metrów od budynków, balkonów, drzew i innych przeszkód oraz co najmniej 0,5 m od najbliższego budynku w przypadku punktów poboru prób reprezentatywnych dla jakości powietrza na linii zabudowy);
- zasadą ogólną jest, że czepnia znajduje się między 1,5 m (strefa oddychania) i 4 m powyżej poziomu gruntu. W niektórych wypadkach konieczne może okazać się umieszczenie jej wyżej (do 8 m). Wyższe usytuowanie może być również właściwe, jeżeli stacja jest reprezentatywna dla większego obszaru;
- aby uniknąć bezpośredniego zasysania substancji przed ich dostatecznym zmieszaniem z powietrzem, nie umieszcza się czepni w bezpośrednim sąsiedztwie źródeł emisji;
- otwór wylotowy układu pomiarowego powinien być umieszczony w taki sposób, aby uniemożliwić ponowne zasysanie powietrza przez czepnię;
- w odniesieniu do wszystkich zanieczyszczeń punkty poboru prób umieszczone w rejonie oddziaływania ruchu drogowego są oddalone o co najmniej 25 m od granicy głównych skrzyżowań, ale w odległości od krawężnika nie większej niż 10 m.

Następujące czynniki mogą również zostać uwzględnione:

- źródła zakłóceń,
- bezpieczeństwo,
- dostęp,
- dostępność energii elektrycznej i łączności telefonicznej,
- widoczność miejsca względem otoczenia,
- bezpieczeństwo publiczne oraz bezpieczeństwo pracowników obsługi,
- celowość wspólnego umieszczenia punktów poboru prób różnych substancji zanieczyszczających,
- wymagania planistyczne.

D. Dokumentacja i przegląd wyboru miejsca

Procedury wyboru miejsca poparte są pełną dokumentacją zebraną na etapie klasyfikacji, zawierającą w szczególności fotografie — z odczytem kompasu — otaczającego obszaru i szczegółową mapę. Miejsca poddawane są okresowym przeglądom przy użyciu tej samej dokumentacji w celu sprawdzenia, czy nadal spełniają kryteria wyboru.

ZAŁĄCZNIK IV

Pomiary w punktach pomiarowych tła pozamiejskiego niezależnie od stężenia

A. Cele

Zasadniczym celem tych pomiarów jest dostarczenie rzetelnej informacji na temat poziomów w tle. Informacja ta jest niezbędna do określenia podwyższonych poziomów w bardziej zanieczyszczonych obszarach (takich jak obszary miejskie, tereny przemysłowe, obszary z oddziaływaniem ruchu drogowego), oceny możliwego wpływu przemieszczających się na duże odległości zanieczyszczeń powietrza, w celu wspomaganie analiz dotyczących podziału źródeł zanieczyszczeń oraz do lepszego poznania określonych zanieczyszczeń, takich jak pył zawieszony. Jest również niezbędna do szerszego zastosowania modelowania także na obszarach miejskich.

B. Substancje

Pomiary $PM_{2,5}$, w celu opisanego jego składu chemicznego muszą obejmować przynajmniej całkowite stężenie wagowe i stężenia odpowiednich związków chemicznych. Uwzględnia się co najmniej następujący wykaz substancji .

SO_4^{2-}	Na^+	NH_4^+	Ca^{2+}	wolny węgiel (EC)
NO_3^-	K^+	Cl^-	Mg^{2+}	węgiel organiczny (OC)

C. Lokalizacja

Pomiarów należy dokonywać w szczególności na terenach tła pozamiejskiego zgodnie z załącznikiem III, sekcja A, B i C.

ZAŁĄCZNIK V

Kryteria określania minimalnej liczby punktów pomiarowych w ramach stałych pomiarów stężenia dwutlenku siarki (SO_2), dwutlenku azotu (NO_2) i tlenków azotu oraz pyłu zawieszonego (PM_{10} , $PM_{2,5}$), ołowiu, benzenu i tlenku węgla w powietrzu

A. Minimalna liczba punktów pomiarowych do pomiarów stałych w celu oceny zgodności z wartościami dopuszczalnymi ze względu na ochronę zdrowia ludzi oraz z progami alarmowymi w strefach i aglomeracjach, w których stały pomiar stanowi jedyne źródło informacji

1) Źródła rozproszone

Liczba mieszkańców aglomeracji lub strefy (w tysiącach)	Jeżeli stężenia przekraczają górny próg oszacowania (1)		Jeżeli maksymalne stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania	
	Zanieczyszczenia z wyjątkiem PM	PM (2) (suma P_{10} i $PM_{2,5}$)	Zanieczyszczenia z wyjątkiem PM	PM (2) (suma P_{10} i $PM_{2,5}$)
0-249	1	2	1	1
250-499	2	3	1	2
500-749	2	3	1	2
750-999	3	4	1	2
1 000-1 499	4	6	2	3
1 500-1 999	5	7	2	3
2 000-2 749	6	8	3	4

Liczba mieszkańców aglomeracji lub strefy (w tysiącach)	Jeżeli stężenia przekraczają górny próg oszacowania ⁽¹⁾		Jeżeli maksymalne stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania	
	Zanieczyszczenia z wyjątkiem PM	PM ⁽²⁾ (suma P ₁₀ i PM _{2,5})	Zanieczyszczenia z wyjątkiem PM	PM ⁽²⁾ (suma P ₁₀ i PM _{2,5})
2 750-3 749	7	10	3	4
3 750-4 749	8	11	3	6
4 750-5 999	9	13	4	6
≥ 6 000	10	15	4	7

(1) Dla NO₂, pyłu zawieszonego, benzenu i tlenku węgla należy uwzględnić przynajmniej jedną stację pomiarową do pomiarów tła miejskiego i jedną w rejonie oddziaływania ruchu drogowego (stacja komunikacyjna), pod warunkiem, że nie spowoduje to zwiększenia liczby punktów pomiarowych. Całkowita liczba stacji do pomiarów tła miejskiego i całkowita liczba stacji komunikacyjnych w państwie członkowskim wymaganych na mocy przepisów sekcji A (1) nie mogą różnić się o współczynnik większy niż 2. Należy utrzymać punkty pomiarowe, na których nastąpiło przekroczenie wartości dopuszczalnej dla PM₁₀ w ciągu ostatnich trzech lat.

(2) W przypadku, gdy PM_{2,5} i PM₁₀ są mierzone zgodnie z przepisami art. 8 w tej samej stacji pomiarowej, są one liczone jako dwa oddzielne punkty pomiarowe. Łączna liczba punktów pomiarowych dla PM_{2,5} i PM₁₀ w państwie członkowskim wymagana na mocy przepisów sekcji A (1) nie może różnić się o współczynnik większy niż 2, a liczba punktów pomiarowych dla PM_{2,5} na obszarach tła miejskiego aglomeracji i na obszarów miejskich musi spełniać wymagania określone w załączniku V sekcja B.

2) Źródła punktowe

W przypadku oceny zanieczyszczenia w pobliżu źródeł punktowych należy obliczyć liczbę punktów pomiarowych dla pomiarów stałych, biorąc pod uwagę zgęszczenie źródeł emisji, prawdopodobną strukturę rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń powietrza i potencjalne narażenie ludności.

- B. Minimalna liczba punktów pomiarowych do pomiarów stałych w celu oceny zgodności z krajowym celem redukcji narażenia na działanie PM_{2,5} ze względu na ochronę zdrowia ludzi.

W powyższym celu należy uruchomić jeden punkt pomiarowy na milion mieszkańców w odniesieniu do aglomeracji i dodatkowych obszarów miejskich przekraczających 100 000 mieszkańców. Powyższe punkty pomiarowe mogą pokrywać się z punktami pomiarowymi działającymi w ramach sekcji A.

- C. Minimalna liczba punktów pomiarowych do pomiarów stałych w celu oceny zgodności z wartościami krytycznymi ze względu na ochronę roślinności w innych strefach niż aglomeracje

Jeżeli stężenia przekraczają górny próg oszacowania	Jeżeli maksymalne stężenia znajdują się między górnym i dolnym progiem oszacowania
1 punkt na każde 20 000 km ²	1 punkt na każde 40 000 km ²

Dla stref na wyspach należy obliczyć liczbę punktów pomiarowych do pomiarów stałych, biorąc pod uwagę prawdopodobną strukturę rozprzestrzeniania się zanieczyszczeń powietrza i potencjalne narażenie roślinności.

ZAŁĄCZNIK VI

Metody referencyjne oceny stężenia dwutlenku siarki, dwutlenku azotu i tlenków azotu, pyłu zawieszonego (PM₁₀ i PM_{2,5}), ołowiu, benzenu, tlenku węgla i ozonu

A. Referencyjne metody pomiarowe

1. Metoda referencyjna pomiaru dwutlenku siarki

Metodę referencyjną pomiaru dwutlenku siarki opisano w EN 14212:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa fluorescencyjna metoda UV oznaczania stężenia dwutlenku siarki”.

2. Metoda referencyjna pomiaru dwutlenku azotu i tlenków azotu

Metodę referencyjną pomiaru dwutlenku azotu i tlenków azotu opisano w EN 14211:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa chemiluminescencyjna metoda pomiaru stężenia tlenku i dwutlenku azotu”.

3. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru ołowiu

Metodę referencyjną pobierania próbek ołowiu opisano w sekcji A, punkt 4 niniejszego załącznika. Metodę referencyjną pomiaru ołowiu podano w EN 14902:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa metoda oznaczania zawartości Pb, Cd, As oraz Ni we frakcji pyłu zawieszonego PM₁₀”.

4. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM₁₀

Metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM₁₀ opisano w EN 12341:1999 „Jakość powietrza — Oznaczanie frakcji PM₁₀ pyłu zawieszonego — metoda odniesienia i procedura badania terenowego do wykazania równoważności stosowanej metody pomiarowej z metodą odniesienia”.

5. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM_{2,5}

Metodę referencyjną pobierania próbek i pomiaru pyłu zawieszonego PM_{2,5} opisano w EN 14907:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — znormalizowana metoda pomiaru grawimetrycznego do oznaczania frakcji masy pyłu zawieszonego PM_{2,5}”.

6. Metoda referencyjna pobierania próbek i pomiaru benzenu

Metodę referencyjną pomiaru benzenu opisano w EN 14662:2005, część 1, 2 i 3 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa metoda pomiaru stężeń benzenu”.

7. Metoda referencyjna pomiaru tlenku węgla

Metodę referencyjną pomiaru tlenku węgla opisano w EN 14626:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa metoda oznaczania stężenia tlenku węgla z zastosowaniem niedyspersyjnej spektroskopii w podczerwieni”.

8. Metoda referencyjna pomiaru ozonu

Metodę referencyjną pomiaru ozonu opisano w EN 14625:2005 „Jakość powietrza atmosferycznego — standardowa metoda pomiaru stężenia ozonu z zastosowaniem fotometrii UV”.

B. Wykazywanie równoważności

1. Państwo członkowskie może zastosować każdą inną metodę, jeżeli potrafi wykazać, iż daje ona równoważne wyniki w porównaniu z metodami, o których mowa w sekcji A lub, w przypadku pyłu zawieszonego, każdą inną metodę, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie potrafi wykazać, że jest ona zgodna z metodą referencyjną. W takim przypadku wyniki uzyskane za pomocą takiej metody należy skorygować, aby uzyskane wyniki były równoważne z tymi, które otrzymano za pomocą metody referencyjnej.
2. Komisja może zażądać od państwa członkowskiego przygotowania i przedstawienia sprawozdania w celu wykazania równoważności, zgodnie z punktem 1.

3. Oceniając dopuszczalność sprawozdania, o którym mowa w punkcie 2, Komisja zastosuje się do wytycznych dotyczących wykazywania równoważności (wytyczne te zostaną opublikowane). W przypadku stosowania przez państwo członkowskie tymczasowych wskaźników do oceny równoważności, muszą one być potwierdzone lub zmienione zgodnie z wytycznymi Komisji.
4. W celu uzyskania odpowiedniego poziomu porównywalności danych, państwa członkowskie powinny zadbać o to, by w każdym uzasadnionym przypadku zastosowanie miało także korekta wsteczna w odniesieniu do wcześniej uzyskanych danych.

C. Normalizacja

W odniesieniu do zanieczyszczeń gazowych, ich wielkość musi być znormalizowana przy temperaturze 293 K i ciśnieniu atmosferycznym 101,3 kPa. Jeżeli chodzi o pył zawieszony i substancje analizowane w pyłe zawieszonym (np. ołów), wielkość pomiaru odnosi się do warunków otoczenia pod względem temperatury i ciśnienia atmosferycznego w dniu pomiaru.

D. Wprowadzenie nowego sprzętu

Wszelki nowy sprzęt nabyty w celu wykonania niniejszej dyrektywy musi umożliwiać przestrzeganie metody referencyjnej lub równoważnej do dnia ... (*).

Wszelki sprzęt wykorzystywany w pomiarach stałych musi umożliwiać przestrzeganie metody referencyjnej lub równoważnej do dnia ... (**).

E. Wzajemne uznawanie danych

Przeprowadzając homologację w celu wykazania, że sprzęt spełnia wymogi oceny metod referencyjnych określonych w sekcji A, właściwe organy i podmioty wyznaczone zgodnie z art. 3 zatwierdzają sprawozdania z testów przygotowane w innym państwie członkowskim przez laboratoria akredytowane zgodnie z EN ISO 17025 do przeprowadzania takich testów.

(*) Dwa lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

(**) Pięć lat od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK VII

Wartości docelowe i cele długoterminowe dotyczące ozonu

A. Definicje i kryteria

1. Definicje

AOT40 (wartość wyrażona w $(\mu\text{g}/\text{m}^3) \times \text{h}$) oznacza sumę różnic pomiędzy stężeniami średnimi jednogodzinnymi wyższymi niż $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ (= 40 części na miliard) a $80 \mu\text{g}/\text{m}^3$ w danym okresie czasu, przy wykorzystaniu jedynie wartości jednogodzinnych zmierzonych pomiędzy godziną 8.00 a 20.00 czasu środkowoeuropejskiego każdego dnia.

2. Kryteria

Do kontroli poprawności danych w trakcie ich gromadzenia i obliczania parametrów statystycznych zastosowanie mają następujące kryteria:

Parametr	Wymagany udział ważnych danych
wartości jednogodzinne	75 % (tj. 45 minut)
wartości ośmiogodzinne	75 % wartości (tj. 6 godzin)
Dobowe maksimum ze średnich ośmiogodzinnych kroczących obliczanych co godzinę	75 % kroczących średnich ośmiogodzinnych obliczanych co godzinę (tj. 18 średnich ośmiogodzinnych na dobę)
AOT40	90 % wartości jednogodzinnych w okresie czasu określonym do obliczenia wartości AOT40 ⁽¹⁾
Średnia roczna	75 % wartości jednogodzinnych oddzielnie w okresie letnim (od kwietnia do września) i 75 % w okresie zimowym (od stycznia do marca, od października do grudnia)
Liczba przekroczeń i wartości maksymalne w miesiącu	90 % wartości dobowych maksimum ze średnich ośmiogodzinnych kroczących (27 dostępnych wartości dobowych w miesiącu) 90 % jednogodzinnych wartości pomiędzy 8:00 a 20:00 czasu środkowoeuropejskiego
Liczba przekroczeń i wartości maksymalne w miesiącu	pięć z sześciu miesięcy w okresie letnim (od kwietnia do września)

⁽¹⁾ W przypadkach gdy nie są dostępne wszystkie dane z pomiarów, należy zastosować następujący współczynnik do obliczenia wartości AOT40:

$$\text{AOT40}_{\text{oszacowanie}} = \text{AOT40}_{\text{pomiar}} \times \frac{\text{całkowita możliwa liczba godzin}^{(*)}}{\text{liczba zmierzonych jednogodzinnych wartości}}$$

^(*) Jest to liczba godzin w okresie czasu potrzebnym do określenia AOT40, (tj. godziny od 08:00 do 20:00 czasu środkowoeuropejskiego od dnia 1 maja do dnia 31 lipca każdego roku dla celów ochrony roślinności oraz od dnia 1 kwietnia do dnia 30 września każdego roku dla celów ochrony lasów).

B. Wartości docelowe

Cel	Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartość docelowa	Termin osiągnięcia wartości docelowej ⁽¹⁾
Ochrona zdrowia ludzi	Maksimum dobowe ze stężeń 8-godzinnych średnich kroczących ⁽²⁾	$120 \mu\text{g}/\text{m}^3$ nie może zostać przekroczone przez więcej niż 25 dni w ciągu roku kalendarzowego średnio w okresie trzech lat ⁽³⁾	1.1.2010

Cel	Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartość docelowa	Termin osiągnięcia wartości docelowej ⁽¹⁾
Ochrona roślinności	od maja do lipca	AOT40 (obliczone na podstawie wartości jednogodzinnych) 18 000 µg/m ³ × h uśrednione w ciągu pięciu lat ⁽³⁾	1.1.2010

⁽¹⁾ Zgodność z wartościami docelowymi będzie oceniana od tego terminu. Rok 2010 będzie pierwszym rokiem, dla którego dane jego dotyczące będą wykorzystane do obliczenia zgodności na następne 3 lub 5 lat, w zależności od sytuacji.

⁽²⁾ Dobowe maksymalne średnie stężenie 8-godzinne określa się na podstawie 8-godzinnych średnich kroczących, obliczanych co godzinę ze stężeń jednogodzinnych. Każda obliczona w ten sposób średnia z 8 godzin przypisana zostaje do dnia, w którym się kończy; tj. pierwszy okres obliczeniowy dla danego dnia będzie okresem od godziny 17.00 dnia poprzedniego do godziny 1.00 dnia bieżącego; ostatni okres obliczeniowy dla danego dnia będzie okresem od godziny 16.00 do 24.00 tego dnia.

⁽³⁾ Jeśli średnie trzyletnie lub pięcioletnie nie mogą być określone na podstawie pełnych kolejnych danych rocznych, minimalne dane roczne wymagane do sprawdzenia zgodności z wartościami docelowymi są następujące:

- dla wartości docelowej w odniesieniu do ochrony zdrowia ludzi: ważne dane dla jednego roku;
- dla wartości docelowej w odniesieniu do ochrony roślinności: ważne dane dla trzech lat.

C. Cele długoterminowe

Cel	Okres uśredniania wyników pomiarów	Cel długoterminowy	Termin, w którym cele długoterminowe powinny być osiągnięte
Ochrona zdrowia ludzi	Maksimum dobowe ze stężeń 8-godzinnych kroczących w roku kalendarzowym	120 µg/m ³	niezdefiniowane
Ochrona roślinności	od maja do lipca	AOT40 (obliczone na podstawie wartości jednogodzinnych) 6 000 µg/m ³ × h	niezdefiniowane

ZAŁĄCZNIK VIII

Kryteria klasyfikowania i lokalizacji punktów pomiarowych do oceny stężeń ozonu

Do pomiarów stałych stosuje się następujące uwagi:

A. Lokalizacja w skali makro

Typ stacji	Cele pomiarów	Reprezentatywność ⁽¹⁾	Kryteria lokalizacji w skali makro
Miejska	Ochrona zdrowia ludzi: ocena stopnia narażenia ludności miejskiej na działanie ozonu, tj. tam, gdzie gęstość zaludnienia i stopień stężenia ozonu są stosunkowo wysokie i reprezentatywne w zakresie stopnia narażenia całej ludności	Kilka km ²	Z dala od wpływu lokalnych emisji, takich jak ruch drogowy, stacje benzynowe, itp.; Przewiewne miejsca, gdzie można dokonać pomiarów dobrze zmieszanych poziomów; Miejsca takie jak obszary mieszkalne i handlowe w miastach, parkach (z dala od drzew), szerokie ulice lub place o małym natężeniu ruchu lub zamknięte dla ruchu, otwarte tereny o przeznaczeniu edukacyjnym, sportowym lub rekreacyjnym.
Podmiejska	Ochrona zdrowia ludzi i roślinności: ocena stopnia narażenia ludności i roślinności na obrzeżach aglomeracji, gdzie występują najwyższe poziomy stężenia ozonu, na które ludność i roślinność może być bezpośrednio lub pośrednio narażona	Kilkadziesiąt km ²	W pewnej odległości od miejsca maksymalnej emisji, pod wiatr w stosunku do głównego kierunku/ kierunków wiatru w warunkach sprzyjających powstawaniu ozonu; W miejscach, gdzie ludność, wrażliwe uprawy lub naturalne ekosystemy na obrzeżach aglomeracji narażone są na wysokie stężenia ozonu; W razie konieczności, także kilka podmiejskich stacji pomiarowych usytuowanych zgodnie z kierunkiem wiatru na terenie o maksymalnej emisji, w celu określenia poziomów stężenia ozonu w skali regionalnej
Pozamiejska	Ochrona zdrowia ludzi i roślinności: ocena stopnia narażenia ludności, upraw i naturalnych ekosystemów na stężenie ozonu w skali subregionalnej	Poziomy subregionalne (kilka km ²)	Stacje mogą być zlokalizowane w małych osiedlach lub na obszarach występowania ekosystemów naturalnych, lasów lub upraw; Reprezentatywne dla ozonu z dala od bezpośredniego wpływu lokalnych emisji takich jak instalacje przemysłowe i drogi; Na otwartej przestrzeni, ale nie na szczytach wysokich gór
Tła pozamiejskiego	Ochrona zdrowia ludzi i roślinności: ocena stopnia narażenia upraw i naturalnych ekosystemów na stężenie ozonu w skali regionalnej, jak również stopnia narażenia ludności	Poziom regionu/kraju/kontynentu (1 000 do 10 000 km ²)	Stacje zlokalizowane na obszarach o mniejszej gęstości zaludnienia, np. z naturalnymi ekosystemami, lasami, oddalone o przynajmniej 20 km od ośrodków miejskich i przemysłowych oraz z dala od lokalnych emisji; Należy unikać miejsc, gdzie lokalnie może wystąpić zjawisko inwersji przy gruncie oraz szczytów wyższych gór; Odradza się lokalizacje nadmorskie z przewagą dziennych cykli wiatru w skali lokalnej

⁽¹⁾ Punkty pomiarowe powinny być również, w miarę możliwości, reprezentatywne dla podobnych miejsc, które nie znajdują się w bezpośrednim sąsiedztwie.

W stosownych przypadkach lokalizację stacji pozamiejskich i tła pozamiejskiego terenowych należy skoordynować z wymogami monitorowania określonymi w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1737/2006 z 7 listopada 2006 r. ustanawiającym szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia (WE) nr 2152/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 17 listopada 2003 r. dotyczącym monitorowania wzajemnego oddziaływania lasów i środowiska naturalnego we Wspólnocie (Forest Focus) ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 334 z 30.11.2006, str. 1.

B. Lokalizacja w skali mikro

W miarę możliwości należy postępować zgodnie z procedurą dotyczącą rozmieszczenia punktów poboru próbek, określoną w załączniku III, sekcja C, ustawiając czerpnię z dala od takich źródeł jak paleniska i kominy i w odległości 10 m od najbliższej drogi, zwiększając odległość w zależności od natężenia ruchu.

C. Dokumentacja i przegląd wyboru miejsca

Należy postępować zgodnie z procedurami podanymi w załączniku III, sekcja D, odpowiednio dokonując przeglądu i interpretacji danych monitoringowych w kontekście zjawisk meteorologicznych i fotochemicznych wpływających na stężenie ozonu mierzone w poszczególnych miejscach.

ZAŁĄCZNIK IX

Kryteria określania minimalnej liczby punktów pomiarowych do stałych pomiarów stężenia ozonu

- A. Minimalna liczba stałych punktów pomiarowych do pomiarów ciągłych mających na celu ocenę zgodności z wartościami docelowymi, celami długoterminowymi oraz progami informowania i progami alarmowymi, w przypadku gdy pomiary te są wyłącznym źródłem informacji

Zaludnienie (× 1 000)	Aglomeracje (miejskie i podmiejskie) ⁽¹⁾	Inne strefy (podmiejskie i pozamiejskie) ⁽¹⁾	Tła pozamiejskiego
< 250		1	1 stacja/50 000 km ² jako średnia gęstość we wszystkich strefach w danym kraju ⁽²⁾
< 500	1	2	
< 1 000	2	2	
< 1 500	3	3	
< 2 000	3	4	
< 2 750	4	5	
< 3 750	5	6	
> 3 750	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	1 dodatkowa stacja na 2 miliony mieszkańców	

⁽¹⁾ Na obszarach podmiejskich, gdzie prawdopodobne jest wystąpienie największego narażenia ludności na wysokie stężenia, należy przewidzieć co najmniej 1 stację. W aglomeracjach co najmniej 50 % stacji musi być zlokalizowanych na obszarach podmiejskich.

⁽²⁾ Zaleca się 1 stację na 25 000 km² na obszarach o złożonym ukształtowaniu terenu.

- B. Minimalna liczba punktów pobierania pomiarowych do pomiarów stałych w odniesieniu do stref i aglomeracji, w których dotrzymane są cele długoterminowe

Liczba punktów pomiarowych w odniesieniu do ozonu — w połączeniu z innymi środkami oceny uzupełniającej, takimi jak modelowanie jakości powietrza oraz wspólnie z nimi rozmieszczonymi punktami pomiarowymi dwutlenku azotu — wystarcza do zbadania trendów zanieczyszczenia ozonem i oceny zgodności z celami długoterminowymi. Ilość stacji rozmieszczonych w aglomeracjach i innych strefach może zostać zmniejszona do jednej trzeciej ilości określonej w sekcji A. W przypadku gdy informacje ze stałych stacji pomiarowych są wyłącznym źródłem informacji, musi zostać zachowana przynajmniej jedna stacja monitoringowa. Jeżeli w strefie, gdzie przeprowadza się ocenę uzupełniającą, nie pozostała żadna stacja, koordynacja ze stacjami znajdującymi się w strefach sąsiadujących zapewnia odpowiednią ocenę stężenia ozonu pod kątem celów długoterminowych. Liczba stacji tła pozamiejskiego wynosi 1 na 100 000 km².

ZAŁĄCZNIK X

Pomiary prekursorów ozonu

A. Cele

Głównym celem takich pomiarów jest analiza trendów stężeń prekursorów ozonu, sprawdzenie skuteczności strategii redukcji emisji, kontrola spójności inwentaryzacji emisji oraz pomoc w identyfikacji źródeł emisji do zaobserwowanych stężeń zanieczyszczeń.

Celem dodatkowym jest wkład w lepsze zrozumienie procesów powstawania ozonu i rozprzestrzeniania prekursorów, jak również w zastosowanie modeli fotochemicznych.

B. Substancje

Pomiary stężeń prekursorów ozonu obejmują przynajmniej tlenki azotu (NO i NO₂) oraz odpowiednie lotne związki organiczne (LZO). Poniżej znajduje się wykaz lotnych związków organicznych zalecanych do pomiarów:

	1-buten	izopren	etylobenzen
etan	trans-2-buten	n-heksan	m+p-ksylen
etylen	cis-2-buten	i-heksan	o-ksylen
acetylen	1,3-butadien	n-heptan	1,2,4-trimetylobenzen
propan	n-pentan	n-oktan	1,2,3-trimetylobenzen
propen	i-pentan	i-oktan	1,3,5-trimetylobenzen
n-butan	1-penten	Benzen	formaldehyd
i-butan	2-penten	toluen	węglowodory niemetanowe

C. Lokalizacja

Pomiary, w szczególności na obszarach miejskich lub podmiejskich, dokonywane są na dowolnej stacji monitoringowej założonej zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy i uznanej za spełniającą cele monitoringu określone w sekcji A.

ZAŁĄCZNIK XI

Wartości dopuszczalne dla ochrony zdrowia ludzkiego

A. Kryteria

Do kontroli poprawności danych w trakcie ich gromadzenia i obliczania parametrów statystycznych zastosowanie mają następujące kryteria, bez uszczerbku dla załącznika I:

Parametr	Wymagany udział ważnych danych
wartości jednogodzinne	75 % (tj. 45 minut)
wartości ośmiogodzinne	75 % wartości (tj. 6 godzin)
dobowe maksimum ze średnich ośmiogodzinnych	75 % kroczących średnich ośmiogodzinnych obliczanych co godzinę (tj. 18 średnich ośmiogodzinnych na dobę)
wartości 24-godzinne	75 % średnich jednogodzinnych (tj. przynajmniej 18 wartości jednogodzinnych)
średnia roczna	90 % ⁽¹⁾ wartości jednogodzinnych lub (jeżeli nie są dostępne) wartości 24-godzinnych w ciągu roku

⁽¹⁾ Wymóg dotyczący obliczania średniej rocznej nie uwzględnia utraty danych z powodu okresowej kalibracji lub zwykłej konserwacji sprzętu.

B. Wartości dopuszczalne

Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartości dopuszczalne	Margines tolerancji	Termin osiągnięcia wartości dopuszczalnej
Dwutlenek siarki			
1 godzina	350 µg/m ³ , nie może zostać przekroczona więcej niż 24 razy w roku kalendarzowym	150 µg/ m ³ (43 %)	⁽¹⁾
1 doba	125 µg/m ³ , nie może zostać przekroczona więcej niż 3 razy w roku kalendarzowym	Brak	⁽¹⁾
Dwutlenek azotu			
1 godzina	200 µg/m ³ , nie może zostać przekroczona więcej niż 18 razy w roku kalendarzowym	50 % w dniu 19 lipca 1999 r., zmniejszony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie co 12 miesięcy o równą ilość rocznych udziałów procentowych, tak aby osiągnąć 0 % do dnia 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.
Rok kalendarzowy	40 µg/m ³	50 % w dniu 19 lipca 1999 r., zmniejszony w dniu 1 stycznia 2001 r., a następnie co 12 miesięcy o równą ilość rocznych udziałów procentowych, tak aby osiągnąć 0 % do dnia 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.
Benzen			
Rok kalendarzowy	5 µg/m ³	5 µg/m ³ (100 %) w dniu 13 grudnia 2000 r., zmniejszony w dniu 1 stycznia 2006 r., a następnie co 12 miesięcy o 1 µg/m ³ , tak aby osiągnąć 0 % do dnia 1 stycznia 2010 r.	1 stycznia 2010 r.

Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartości dopuszczalne	Margines tolerancji	Termin osiągnięcia wartości dopuszczalnej
Tlenek węgla			
Dobowe maksimum ze średnich ośmiogodzinnych ⁽²⁾	10 mg/m ³	60 %	(¹)
Ołów			
Rok kalendarzowy	0,5 µg/m ³	100 %	(³)
PM₁₀			
1 doba	50 µg/m ³ , nie może zostać przekroczone więcej niż 35 razy w roku kalendarzowym	50 %	(¹)
Rok kalendarzowy	40 µg/m ³	20 %	(¹)

(¹) Obowiązująca już od 1 stycznia 2005 r.

(²) Dobowe maksymalne średnie stężenie ośmiogodzinne określa się na podstawie ośmiogodzinnych średnich kroczących obliczanych co godzinę ze stężeń jednogodzinnych. Każda obliczona w ten sposób średnia ośmiogodzinna przypisana zostaje do dnia, w którym się ona kończy, tzn. pierwszy okres obliczeniowy dla danego dnia będzie okresem od godziny 17.00 dnia poprzedniego do godziny 1.00 dnia bieżącego; ostatni okres obliczeniowy dla danego dnia będzie okresem od godziny 16.00 do 24.00 tego dnia.

(³) Obowiązująca już od 1 stycznia 2005 r. Wartość dopuszczalna powinna zostać zrealizowana tylko do dnia 1 stycznia 2010 r. w przypadku bezpośredniego sąsiedztwa poszczególnych źródeł zanieczyszczeń przemysłowych znajdujących się w miejscach, które przez dziesięciolecie były zanieczyszczane na skutek działalności przemysłowej. W takich przypadkach wartość dopuszczalna do dnia 1 stycznia 2010 r. wynosić będzie 1,0 µg/m³. Obszar, do którego mają zastosowanie podwyższone wartości dopuszczalne, rozciąga się maksymalnie do 1 000 m od danego źródła zanieczyszczeń.

ZAŁĄCZNIK XII

Progi informowania i progi alarmowe

A. Progi alarmowe dla zanieczyszczeń innych niż ozon

Pomiary należy prowadzić przez trzy kolejne godziny w miejscach reprezentatywnych dla jakości powietrza na obszarze o powierzchni co najmniej 100 km² lub w całej strefie lub aglomeracji, zależnie od tego, który z tych obszarów jest mniejszy.

Substancja zanieczyszczająca	Próg alarmowy
Dwutlenek siarki	500 µg/m ³
Dwutlenek azotu	400 µg/m ³

B. Progi informowania i progi alarmowe dla ozonu

Cel	Okres uśredniania wyników pomiarów	Próg
Informacje	1 godzina	180 µg/m ³
Alarm	1 godzina (¹)	240 µg/m ³

(¹) Do celów stosowania art. 24 pomiar aktualnego lub przewidzianego przekroczenia progu ma być prowadzony przez trzy kolejne godziny.

ZAŁĄCZNIK XIII

Poziomy krytyczne dla ochrony roślinności

Okres uśredniania wyników pomiarów	Poziom krytyczny	Margines tolerancji	Termin osiągnięcia poziomu krytycznego
Dwutlenek siarki			
Rok kalendarzowy i zima (od 1 października do 31 marca)	20 µg/m ³	Brak	—
Tlenki azotu			
Rok kalendarzowy	30 µg/m ³ NO _x	Brak	—

ZAŁĄCZNIK XIV

Krajowy cel redukcji narażenia, wartość docelowa i wartość dopuszczalna dla PM_{2,5}

A. Wskaźnik średniego narażenia

Wskaźnik średniego narażenia wyrażony w µg/m³ (Average Exposure Indicator AEI) zostaje ustalony na podstawie pomiarów na obszarach tła miejskiego w strefach i aglomeracjach na całym terytorium państwa członkowskiego. Należy go oceniać jako 3-letnią średnią kroczącą z wartości średnich rocznych uśrednionych dla wszystkich punktów pomiarowych ustanowionych zgodnie z załącznikiem V sekcji B. AEI dla roku odniesienia 2010 jest średnią stężeń z lat 2008, 2009 i 2010.

Państwa członkowskie mogą jednak stosować średnie stężenia z lat 2009 i 2010 lub średnie stężenia z lat 2009, 2010 i 2011, jeżeli z przyczyn technicznych lub ekonomicznych nie będą mogły uruchomić niezbędnych stacji monitoringowych do dnia 1 stycznia 2008 r. Państwa członkowskie, które zamierzają skorzystać z tych możliwości, powiadają Komisję o swojej decyzji przed dniem 1 stycznia 2008 r.

AEI dla roku 2020 powinien być 3-letnią średnią kroczącą uśrednioną dla wszystkich punktów pomiarowych z lat 2018, 2019 i 2020. AEI jest stosowany w celu sprawdzenia czy został osiągnięty krajowy cel redukcji narażenia.

B. Krajowy cel redukcji narażenia

AEI w roku 2010	Krajowy cel redukcji narażenia w odniesieniu do roku 2010	Rok osiągnięcia krajowego celu redukcji narażenia
Ponad 13 µg/m ³	20 %	2020
7-13 µg/m ³	(AEI × 1,5)%	

Jeżeli w roku odniesienia AEI wynosi 7 µg/m³ lub mniej, cel redukcji narażenia wynosi zero. Cel redukcji wynosi również zero w przypadkach, w których AEI osiągnie poziom 7 µg/m³ w którymkolwiek momencie w okresie od roku 2010 do roku 2020 i utrzyma się na tym poziomie lub poniżej tego poziomu.

C. Wartość docelowa

Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartość docelowa	Termin osiągnięcia wartości docelowej
Rok kalendarzowy	25 µg/m ³	1 stycznia 2010 r.

D. Wartość dopuszczalna

Okres uśredniania wyników pomiarów	Wartość dopuszczalna	Margines tolerancji	Termin osiągnięcia wartości dopuszczalnej
Rok kalendarzowy	25 µg/m ³	20 % w dniu ... (*), zmniejszenie od dnia 1 stycznia następnego roku, a następnie co 12 miesięcy o równe roczne udziały procentowe aż do osiągnięcia 0 % w dniu 1 stycznia 2015 r.	1 stycznia 2015 r.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

ZAŁĄCZNIK XV

Informacje, które powinny być zawarte w lokalnych, regionalnych lub krajowych planach ochrony powietrza

- A. Informacje wymagane na mocy art. 21 (plany ochrony powietrza)
1. Lokalizacja nadmiernego zanieczyszczenia
 - a) region;
 - b) miasto (mapa);
 - c) stacja monitoringowa (mapa, współrzędne geograficzne).
 2. Informacje ogólne
 - a) rodzaj strefy (obszar miejski, przemysłowy lub wiejski);
 - b) szacunkowa wielkość zanieczyszczonego obszaru (km²) oraz liczba ludności narażonej na oddziaływanie zanieczyszczenia;
 - c) użyteczne dane klimatyczne;
 - d) właściwe dane topograficzne;
 - e) dostateczne informacje na temat rodzaju celów wymagających ochrony w danej strefie.
 3. Odpowiedzialne władze
Nazwiska i adresy osób odpowiedzialnych za przygotowanie i wykonanie planów ochrony powietrza.
 4. Charakter i ocena zanieczyszczenia
 - a) stężenie zaobserwowane w poprzednich latach (przed wdrożeniem środków poprawy jakości powietrza);
 - b) stężenie mierzone od momentu rozpoczęcia projektu;
 - c) techniki stosowane przy ocenie.
 5. Pochodzenie zanieczyszczenia
 - a) wykaz głównych źródeł emisji odpowiedzialnych za zanieczyszczenie (mapa);
 - b) łączna ilość emisji z tych źródeł (tony/rok);
 - c) informacje o napływie zanieczyszczeń z innych regionów.
 6. Analiza sytuacji
 - a) szczegóły dotyczące czynników odpowiedzialnych za przekroczenie (np. transport, w tym transport transgraniczny, tworzenie się wtórnych substancji zanieczyszczających w atmosferze);
 - b) informacje dotyczące możliwych do podjęcia środków poprawy jakości powietrza.
 7. Informacje dotyczące środków lub projektów poprawy jakości powietrza, ... (*), czyli:
 - a) środki lokalne, regionalne, krajowe i międzynarodowe;
 - b) zaobserwowane rezultaty stosowania tych środków.
 8. Informacje dotyczące środków lub projektów podjętych w celu zmniejszenia zanieczyszczenia po wejściu w życie niniejszej dyrektywy:
 - a) wykaz i opis wszystkich środków wymienionych w projekcie;
 - b) harmonogram realizacji;
 - c) oszacowanie planowanej poprawy jakości powietrza i przewidywanego czasu potrzebnego na osiągnięcie tych celów.
 9. Informacje dotyczące środków lub projektów planowanych lub analizowanych w perspektywie długoterminowej.
 10. Wykaz publikacji, dokumentów, opracowań itp., uzupełniających informacje wymagane w niniejszym załączniku.

(*) Data wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

B. Informacje wymagane na mocy art. 22 ust. 1

1. Wszystkie informacje określone w sekcji A.

2. Informacje na temat stanu wdrażania następujących dyrektyw:

- 1) Dyrektywa Rady 70/220/EWG z dnia 20 marca 1970 r. w sprawie działań, jakie mają być podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza przez emisje z pojazdów silnikowych ⁽¹⁾;
- 2) Dyrektywa 94/63/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 1994 r. w sprawie kontroli emisji lotnych związków organicznych (LZO) wynikających ze składowania paliwa i jego dystrybucji z terminali do stacji paliw ⁽²⁾;
- 3) Dyrektywa Rady 96/61/WE z dnia 24 września 1996 r. dotycząca zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli ⁽³⁾;
- 4) Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samochodowych nieporuszających się po drogach ⁽⁴⁾;
- 5) Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych ⁽⁵⁾;
- 6) Dyrektywa Rady 1999/13/WE z dnia 11 marca 1999 r. w sprawie ograniczenia emisji lotnych związków organicznych spowodowanej użyciem organicznych rozpuszczalników podczas niektórych czynności i w niektórych urządzeniach ⁽⁶⁾;
- 7) Dyrektywa Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych ⁽⁷⁾;
- 8) Dyrektywa 2000/76/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 grudnia 2000 r. w sprawie spalania odpadów ⁽⁸⁾;
- 9) Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania;
- 10) Dyrektywa 2001/81/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie krajowych poziomów emisji dla niektórych rodzajów zanieczyszczenia powietrza;
- 11) Dyrektywa 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie ograniczeń emisji lotnych związków organicznych w wyniku stosowania rozpuszczalników organicznych w niektórych farbach i lakierach oraz produktach do odnawiania pojazdów ⁽⁹⁾;
- 12) Dyrektywa 2006/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie efektywności wykorzystania energii przez odbiorców końcowych oraz usług energetycznych ⁽¹⁰⁾;
- 13) Dyrektywa 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 lipca 2005 r. zmieniająca dyrektywę 1999/32/WE w odniesieniu do zawartości siarki w paliwach okrętowych ⁽¹¹⁾;
- 14) Dyrektywa 2005/55/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 września 2005 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do działań, które należy podjąć przeciwko emisji zanieczyszczeń gazowych i cząstek stałych przez silniki wysokoprężne stosowane w pojazdach oraz emisji zanieczyszczeń gazowych z silników o zapłonie iskrowym zasilanych gazem ziemnym lub gazem płynnym stosowanych w pojazdach ⁽¹²⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 76 z 6.4.1970, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2003/76/WE (Dz.U. L 206 z 15.8.2003, str. 29).

⁽²⁾ Dz.U. L 365 z 31.12.1994 r., str. 24. Dyrektywa zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 284, 31.10.2003, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 257 z 10.10.1996, str. 26. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 166/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 33, 4.2.2006, str. 1).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 59 z 27.2.1998, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą Rady 2006/15/WE (Dz.U. L 63, 20.12.2006, str. 368).

⁽⁵⁾ Dz.U. L 350 z 28.12.1998, str. 58. Dyrektywa ostatnio zmieniona rozporządzeniem (WE) nr 1882/2003.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 85 z 29.3.1999, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 143, 30.4.2004, str. 87).

⁽⁷⁾ Dz.U. L 121 z 11.5.1999, str. 13. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 191, 22.7.2005, str. 59).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 332 z 28.12.2000, str. 91.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, str. 87.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 191 z 22.7.2005, str. 59.

⁽¹¹⁾ Dz.U. L 275, 20.10.2005, str. 1. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2006/51/WE Komisja (Dz.U. L 152, 7.6.2006, str. 11).

⁽¹²⁾ Dz.U. L 114, 27.4.2006, str. 64.

3. Informacje o środkach ograniczenia zanieczyszczenia powietrza, których wdrożenie jest rozważane — na właściwym szczeblu lokalnym, regionalnym lub krajowym — w związku z realizacją celów jakości powietrza, w tym:
- a) ograniczenie emisji ze źródeł stałych poprzez zagwarantowanie, by małe i średnie stałe obiekty energetycznego spalania (łącznie z tymi do spalania biomasy) były wyposażone w urządzenia do kontroli emisji lub zastąpione innymi;
 - b) ograniczenie emisji z pojazdów poprzez instalowanie w nich urządzeń do kontroli emisji. Należy wziąć pod uwagę możliwość wykorzystania bodźców ekonomicznych w celu przyspieszenia wdrożenia;
 - c) w celu ograniczenia emisji, zamówienia na pojazdy, paliwa oraz urządzenia do spalania powinny być realizowane przez organy publiczne zgodnie z podręcznikiem na temat ekologicznych zamówień publicznych, w tym także zamówienia na zakup:
 - nowych pojazdów, w tym pojazdów o niskiej emisji;
 - usług transportowych z wykorzystaniem ekologicznie czystszych pojazdów;
 - stałych źródeł energetycznego spalania o niskiej emisji;
 - paliw o niskiej emisji dla stałych i mobilnych źródeł;
 - d) środki podjęte w celu ograniczenia emisji z transportu poprzez planowe zarządzanie ruchem drogowym (w tym wycena kosztów związanych z zatorami drogowymi, zróżnicowanie opłat za parking lub inne bodźce ekonomiczne, tworzenie „stref niskiej emisji”);
 - e) środki zachęcające do szerszego wykorzystania mniej zanieczyszczających rodzajów transportu;
 - f) zapewnienie wykorzystywania paliw o niskiej emisji w małych, średnich i dużych źródłach stałych oraz w źródłach mobilnych;
 - g) środki podjęte w celu ograniczenia zanieczyszczenia powietrza poprzez system wydawania zezwoleń na mocy dyrektywy 96/61/WE, poprzez plany krajowe przewidziane na mocy dyrektywy 2001/80/WE i poprzez wykorzystanie instrumentów ekonomicznych takich jak podatki, opłaty i handel uprawnieniami do emisji.
-

ZAŁĄCZNIK XVI

Podawanie informacji do publicznej wiadomości

1. Państwa członkowskie zapewniają społeczeństwu regularny dostęp do stale aktualizowanych informacji na temat stężenia w powietrzu substancji zanieczyszczających, podlegających uregulowaniom w ramach niniejszej dyrektywy.
2. Stężenia w środowisku podawane są jako wartości średnie zgodnie z odpowiednim okresem uśredniania wyników pomiarów, określonym w załącznikach VII i od XI do XIV. Podawane informacje określają co najmniej poziom przekraczający wyznaczone cele jakości powietrza, uwzględniając przy tym wartości dopuszczalne, wartości docelowe, progi alarmowe, progi informowania i cele długoterminowe dla substancji zanieczyszczającej podlegającej uregulowaniom. Zawarta jest w nich również krótka ocena realizacji celów jakości powietrza i odpowiednie dane na temat wpływu na zdrowie lub, w stosownych przypadkach, na roślinność.
3. Informacje na temat stężenia w środowisku dwutlenku siarki, dwutlenku azotu, pyłu zawieszonego (przynajmniej PM10), ozonu i tlenku węgla są aktualizowane przynajmniej raz dziennie, a w miarę możliwości — co godzinę. Informacje na temat stężenia w środowisku ołowiu i benzenu, przedstawiane jako wartość średnia dla ostatnich 12 miesięcy, są aktualizowane co 3 miesiące, a w miarę możliwości — co miesiąc.
4. Państwa członkowskie na czas zapewniają społeczeństwu informacje o aktualnych lub przewidywanych przekroczeniach progów alarmowych oraz dopilnowują, by wszelkie informacje na temat progów zostały podane do publicznej wiadomości. Szczegółowe dane zawierają co najmniej następujące informacje:
 - a) Informacje w sprawie zaobserwowanego(-ych) przekroczenia(-ń):
 - umiejscowienie lub obszar przekroczenia,
 - typ przekroczonego progu (próg informowania lub alarmowy),
 - początek oraz czas trwania przekroczenia,
 - w odniesieniu do ozonu — informacje na temat najwyższego stężenia jednogodzinnego, a także maksymalne średnie ośmiogodzinne stężenie.
 - b) Prognoza na nadchodzące popołudnie/dzień (dni):
 - obszar geograficzny, na którym spodziewane są przekroczenia progu informowania lub alarmowego,
 - zmiany stężeń (poprawa, stabilizacja lub pogorszenie) wraz z przyczynami tych zmian.
 - c) Informacje na temat narażonej ludności, możliwych skutków zdrowotnych i zalecanego postępowania:
 - informacje w sprawie grup ludności objętych ryzykiem,
 - opis prawdopodobnych symptomów,
 - zalecane środki ostrożności, które ma podjąć zainteresowana ludność,
 - wskazanie, gdzie można uzyskać dalsze informacje.
 - d) Informacje dotyczące działań zapobiegawczych, mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia lub narażenia na jego działanie: wskazanie sektorów stanowiących główne źródła, zalecenie działań mających na celu ograniczenie emisji;
 - e) W przypadku przewidywanych przekroczeń, państwo członkowskie podejmuje starania, by zostały przekazane w miarę możliwości wszystkie wymienione, szczegółowe informacje.

ZAŁĄCZNIK XVII

Tabela korelacji

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 96/62/WE	Dyrektywa 1999/30/WE	Dyrektywa 2000/69/WE	Dyrektywa 2002/3/WE
Artykuł 1	Artykuł 1	Artykuł 1	Artykuł 1	Artykuł 1
Art. 2 ust. 1 do 5	Art. 2 ust. 1 do 5	—	—	—
Art. 2 ust. 6 i 7	—	—	—	—
Art. 2 ust. 8	Art. 2 ust. 8	Art. 2 ust. 7	—	—
Art. 2 ust. 9	Art. 2 ust. 6	—	—	Art. 2 ust. 9
Art. 2 ust. 10	Art. 2 ust. 7	Art. 2 ust. 6	—	Art. 2 ust. 11
Art. 2 ust. 11	—	—	—	Art. 2 ust. 12
Art. 2 ust. 12 i 13	—	Art. 2 ust. 13 i 14	Art. 2 lit. a) i b)	—
Art. 2 ust. 14	—	—	—	Art. 2 ust. 10
Art. 2 ust. 15 i 16	Art. 2 ust. 9 i 10	Art. 2 ust. 8 i 9	—	Art. 2 ust. 7 i 8
Art. 2 ust. 17 i 18	—	Art. 2 ust. 11 i 12	—	—
Art. 2 ust. 19, 20 i 21	—	—	—	—
Art. 2 ust. 22	—	Art. 2 ust. 10	—	—
Art. 2 ust. 23 i 24	Art. 6 ust. 5	—	—	—
Art. 2 ust. 25	—	—	—	Art. 2 ust. 13
Art. 3 z wyjątkiem ust. 1 lit. f)	Artykuł 3	—	—	—
Art. 3 ust. 1 lit. f)	—	—	—	—
Artykuł 4	Art. 2 ust. 9 i 10, Art. 6 ust. 1	—	—	—

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 96/62/WE	Dyrektywa 1999/30/WE	Dyrektywa 2000/69/WE	Dyrektywa 2002/3/WE
Artykuł 5	—	Art. 7 ust. 1	Art. 5 ust. 1	—
Art. 6 ust. 1 do 4	Art. 6 ust. 1 do 4	—	—	—
Art. 6 ust. 5	—	—	—	—
Artykuł 7	—	Art. 7 ust. 2 i 3 ze zmianami	Art. 5 ust. 2 i 3 ze zmianami	—
Artykuł 8	—	Art. 7 ust. 5	Art. 5 ust. 5	—
Artykuł 9	—	—	—	Art. 9 ust. 1 akapit pierwszy i drugi
Artykuł 10	—	—	—	Artykuł 9 ust. 1 do 3 ze zmianami
Art. 11 ust. 1	—	—	—	Art. 9 ust. 4
Art. 11 ust. 2	—	—	—	—
Artykuł 12	Artykuł 9	—	—	—
Art. 13 ust. 1	—	Art. 3 ust. 1, art. 4 ust. 1, art. 5 ust. 1 i art. 6	Art. 3 ust. 1 i art. 4	—
Art. 13 ust. 2	—	Artykuł 3 ust. 2 i art. 4 ust. 2	—	—
Art. 13 ust. 3	—	Art. 5 ust. 5	—	—
Artykuł 14	—	Art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 ze zmianami	—	—

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 96/62/WE	Dyrektywa 1999/30/WE	Dyrektywa 2000/69/WE	Dyrektywa 2002/3/WE
Artykuł 15	—	—	—	—
Artykuł 16	—	—	—	—
Art. 17 ust. 1	—	—	—	Artykuł 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1
Art. 17 ust. 2	—	—	—	Art. 3 ust. 2 i 3
Art. 17 ust. 3	—	—	—	Art. 4 ust. 2
Artykuł 18	—	—	—	Artykuł 5
Artykuł 19	Art. 10 ze zmianami	Art. 8 ust. 3	—	Art. 6 ze zmianami
Artykuł 20	—	Art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 4 ze zmianami	—	—
Artykuł 21	—	—	—	—
Artykuł 22	—	—	—	—
Artykuł 23	Artykuł 8 ust. 1 do 4 ze zmianami	—	—	—
Artykuł 24	Art. 7 ust. 3 ze zmianami	—	—	Art. 7 ze zmianami
Artykuł 25	Art. 8 ust. 5 ze zmianami	—	—	Art. 8 ze zmianami
Artykuł 26	—	Art. 8 ze zmianami	Art. 7 ze zmianami	Art. 6 ze zmianami
Artykuł 27	Art. 11 ze zmianami	Artykuł 5 ustęp 2 akapit drugi	—	Art. 10 ze zmianami
Art. 28 ust. 1	Art. 12 ust. 1 ze zmianami	—	—	—
Art. 28 ust. 2	Art. 11 ze zmianami	—	—	—

Niniejsza dyrektywa	Dyrektywa 96/62/WE	Dyrektywa 1999/30/WE	Dyrektywa 2000/69/WE	Dyrektywa 2002/3/WE
Art. 28 ust. 3	—	—	—	—
Art. 28 ust. 4	—	Załącznik IX ze zmianami	—	—
Artykuł 29	Art. 12 ust. 2	—	—	—
Artykuł 30	—	Artykuł 11	Artykuł 9	Artykuł 14
Artykuł 31	—	—	—	—
Artykuł 32	—	—	—	—
Artykuł 33	Artykuł 13	Artykuł 12	Artykuł 10	Artykuł 15
Artykuł 34	Artykuł 14	Artykuł 13	Artykuł 11	Artykuł 17
Artykuł 35	Artykuł 15	Artykuł 14	Artykuł 12	Artykuł 18
Załącznik I	—	Załącznik VIII ze zmianami	Załącznik VI	Załącznik VII
Załącznik II	—	Załącznik V ze zmianami	Załącznik III	
Załącznik III	—	Załącznik VI	Załącznik IV	—
Załącznik IV	—	—	—	—
Załącznik V	—	Załącznik VII ze zmianami	Załącznik V	—
Załącznik VI	—	Załącznik IX ze zmianami	Załącznik VII	Załącznik VIII
Załącznik VII	—	—	—	Załącznik I, załącznik III sekcja II
Załącznik VIII	—	—	—	Załącznik IV
Załącznik IX	—	—	—	Załącznik V
Załącznik X	—	—	—	Załącznik VI
Załącznik XI	—	Załącznik I sekcja I, załącznik II sekcja I oraz załącznik III (ze zmianami), załącznik IV (niezmieniony)	Załączniki I i II	—
Załącznik XII	—	Załącznik I sekcja II, załącznik II sekcja II	—	Załącznik II sekcja I
Załącznik XIII	—	Załącznik I sekcja II, załącznik II sekcja I	—	—
Załącznik XIV	—	—	—	—
Załączniki XV sekcja A	Załącznik IV	—	—	—
Załączniki XV sekcja B	—	—	—	—
Załącznik XVI	—	Artykuł 8	Artykuł 7	Art. 6 ze zmianami

UZASADNIENIE RADY

I. WPROWADZENIE

1. W dniu 21 września 2005 r. Komisja ⁽¹⁾ przedstawiła Radzie wniosek dotyczący dyrektywy w sprawie jakości powietrza atmosferycznego i w sprawie czystszej powietrza dla Europy.
2. Parlament Europejski ⁽²⁾ wydał swoją opinię w dniu 26 września 2006 r.
Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny ⁽³⁾ przyjął swoją opinię w dniu 17 maja 2006 r.
Komitet Regionów ⁽⁴⁾ wydał swoją opinię w dniu 26 kwietnia 2006 r.
3. W dniu 25 czerwca 2007 r. Rada przyjęła wspólne stanowisko.

II. CEL

Niniejszy wniosek ma na celu konsolidację obowiązujących przepisów w zakresie jakości powietrza atmosferycznego i zawarcia ich w jednej dyrektywie. Ponadto wniosek wprowadza pewne nowe elementy:

- wprowadzenie przepisów dotyczących drobnego pyłu zawieszonego (PM_{2,5}) w celu uwzględnienia najnowszych rozwiązań zdrowotnych i naukowych;
- możliwość ograniczonych czasowo odstępstw od obecnych i przyszłych wartości dopuszczalnych, ze skutkiem — odpowiednio — od dnia 1 stycznia 2005 r. i 1 stycznia 2010 r. Takie odstępstwa mogą być przyznawane jedynie na rygorystycznych warunkach, a od państw członkowskich wymaga się utworzenia specjalnych planów w zakresie jakości powietrza oraz podjęcia odpowiednich działań w celu zapewnienia zgodności.

III. ANALIZA WSPÓLNEGO STANOWISKA

1. Część ogólna

Prawie połowa z 59 poprawek zaproponowanych przez Parlament Europejski w pierwszym czytaniu została włączona do wspólnego stanowiska Rady verbatim, częściowo lub w podobnym duchu. Rada uznała, że pozostałe poprawki są niepotrzebne lub niepożądane.

Wspólne stanowisko w szczególności zawiera następujące istotne zmiany merytoryczne:

- niewiążąca wartość docelowa dla PM_{2,5} w 2010 r. ma zostać zastąpiona wiążącą wartością dopuszczalną w 2015 r. (25 µg/m³ zarówno dla wartości docelowej, jak i wartości dopuszczalnej);
- możliwość odroczenia osiągnięcia wartości docelowej dla PM₁₀ do trzech lat od wejścia w życie niniejszej dyrektywy;
- możliwość odroczenia terminów maksymalnie o pięć lat (do dnia 1 stycznia 2015 r.) w odniesieniu do dwutlenku azotu (NO₂) oraz benzenu;
- zasada, zgodnie z którą wartości dopuszczalne powinny mieć zastosowanie we wszystkich przypadkach, przy czym nie powinno się oceniać przestrzegania wartości dopuszczalnych w pewnych obszarach.

Poniżej opisano zmiany merytoryczne oraz stanowisko Rady dotyczące poszczególnych poprawek Parlamentu Europejskiego.

2. Ocena jakości powietrza (art. 5-11)

Wspólne stanowisko nie jest spójne z poprawkami nr 16 i 17. Rada uważa, że techniki modelowania nie powinny być obowiązkowe, tylko opcjonalne dla państw członkowskich, co do zasady przyjmując poprawki nr 2, 3 i 6. Rada jest również zdania, że pomiary dzienne nie powinny być obowiązkowe, jeżeli nie istnieją dzienne wartości dopuszczalne, zgodnie z poprawkami nr 18 i 20.

Wspólne stanowisko nie jest spójne z poprawką nr 22, ponieważ Rada uważa, że w praktyce bardzo trudno będzie zagwarantować, by Komisja i państwa członkowskie były w stanie zapewnić jednolite stosowanie kryteriów wyboru punktów pomiarowych.

⁽¹⁾ Dok. 14335/05 — COM(2005) 447 wersja ostateczna.

⁽²⁾ Opinia dotychczas nieopublikowana w Dz.U.

⁽³⁾ Dz.U. C 195 z 18.8.2006, str. 84-87.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 206 z 29.8.2006, str. 1-4.

3. Zarządzanie jakością powietrza (art. 12-22, załączniki III I XIV)

W art. 15 i 16 wspólne stanowisko ustanawia dwuetapowy sposób regulacji drobnego pyłu zawieszonego (PM_{2,5}), uwzględniając, w całości lub części, poprawki nr 13, 27, 31, 40 i 48. Poprawka nr 29 została zaakceptowana co do zasady i we wspólnym stanowisku wprowadzono wyraźne rozróżnienie pomiędzy wartością docelową a wartością dopuszczalną dla PM_{2,5}. Rada nie może zaakceptować poprawki nr 50: załącznik XIV do wspólnego stanowiska ustala wartość 25 µg/m³ zarówno dla wartości docelowej jak i wartości dopuszczalnej dla drobnych pyłów.

Art. 15 uległ zmianie i obecnie odnosi się do krajowego celu redukcji narażenia na działanie PM_{2,5} dla ochrony zdrowia ludzkiego. Zmieniono sposób obliczania krajowego celu redukcji narażenia w celu w prowadzenia rozróżnienia pomiędzy państwami członkowskimi, z uwzględnieniem ich poziomów stężenia. Poprawka nr 49 została uwzględniona co do zasady.

Art. 21 wspólnego stanowiska umożliwia państwom członkowskim odjęcie przekroczeń związanych z posypywaniem dróg piaskiem lub solą w okresie zimowym, zgodnie z poprawką nr 26. Poprawka nr 25 stoi jednak w sprzeczności z celem tego artykułu, ponieważ uniemożliwiłaby stosowanie odstępstwa. We wszystkich przypadkach posypywanie dróg piaskiem ma pewien wpływ na poziomy PM_{2,5}. Wspólne stanowisko nie jest spójne z poprawkami nr 24 i 60, ponieważ część A załącznika III została przeredagowana z zachowaniem zasady, że wartości dopuszczalne mają zastosowanie w każdym przypadku.

Rada nie może zaakceptować poprawki nr 81, ponieważ przewiduje ona, że we wspólnym stanowisku zostanie zawarta możliwość odroczenia terminu osiągnięcia wartości dopuszczalnej dla PM₁₀ do trzech lat od wejścia w życie dyrektywy o jakości powietrza. W przypadku dwutlenku azotu i benzenu, terminy te mogą być odroczone maksymalnie o pięć lat. Co więcej, Parlament Europejski proponuje w tej poprawce, by stosowne warunki dotyczące oceny konieczności odroczenia terminów uwzględniały przyjęcie dodatkowych środków wspólnotowych, aby pomóc państwom członkowskim w osiągnięciu stosownych wartości docelowych i dopuszczalnych. Rada uważa, że bardzo trudno jest pokazać związek pomiędzy niewprowadzeniem w życie środków wspólnotowych mających na celu redukcję emisji i niemożliwością osiągnięcia wartości docelowych i dopuszczalnych. Z tego samego powodu Rada nie zaakceptowała poprawek nr 83 i 84.

Poprawka nr 66 jest niestosowna w przypadku motywu.

4. Plany ochrony powietrza (art. 23-25)

Poprawka nr 32 nie została uwzględniona. Środki na mocy art. 24 mogą już zostać włączone do planów ochrony powietrza. Propozycje dotyczące instalacji przemysłowych i stosowania najlepszych dostępnych technik były niemożliwe do zaakceptowania. Rada stwierdziła, że stosowanie najlepszych dostępnych technik w instalacjach IPPC może nie być wystarczające we wszystkich przypadkach. W związku z tym poprawki nr 10 i 33 wymagałyby wprowadzenia zmian do niektórych przepisów (art. 10) dyrektywy IPPC.

W odniesieniu do poprawek nr 35 i 36 Rada podjęła decyzję, że państwa członkowskie powinny opracować plany działań krótkoterminowych, w przypadku gdy istnieje ryzyko przekroczenia jednego lub większej liczby progów ostrzegawczych. W przypadku ozonu obowiązek ten jest związany z rzeczywistą koniecznością zmniejszenia ryzyka, okresu trwania i dotkliwości takiego przekroczenia. Państwa członkowskie mogą, na zasadzie dobrowolności, opracować plany działań krótkoterminowych, jeżeli wartości dopuszczalne lub wartości docelowe zostały przekroczone.

5. Informacja i sprawozdawczość (art. 26-28)

Rada uważa, że jeżeli stosowne informacje zostaną podane do wiadomości publicznej, wskazanie federacji branżowych, zgodnie z propozycją Parlamentu Europejskiego w poprawkach nr 37 i 39, nie jest konieczne.

W art. 24 ust. 4 wspólnego stanowiska nałożono na Komisję obowiązek publikowania przykładów najlepszych praktyk w odniesieniu do sporządzania, dwa lata po wejściu w życie dyrektywy, planów działań krótkoterminowych. Poprawka nr 38 została uwzględniona w części i co do zasady.

6. Przepisy końcowe (art. 29-35)

Wspólne stanowisko nie jest spójne z poprawką nr 41. Rada uważa także, że Komisja nie powinna być informowana o karach za naruszenie przepisów krajowych.

Art. 32 jest spójny z poprawką nr 42. Klauzula przeglądu została poszerzona i zmodyfikowana w celu uwzględnienia możliwości wprowadzenia prawnie wiążącego zobowiązania dotyczącego redukcji narażenia na działanie $PM_{2,5}$ oraz w stosownych przypadkach poddania przeglądowi przepisów dotyczących innych substancji zanieczyszczających. W art. 33 wspólnego stanowiska Rada proponuje, by państwa członkowskie wprowadziły w życie wszystkie przepisy niezbędne do wykonania dyrektywy o jakości powietrza w ciągu 24 miesięcy po wejściu w życie dyrektywy, nie zaś 12 proponowanych przez Parlament Europejski w poprawce nr 44. Poprawka nr 64 jest niemożliwa do zaakceptowania.

7. Inne

- W motywie 2 wspólne stanowisko uwzględnia poprawkę nr 1 odnoszącą się do emisji zanieczyszczeń u źródła. W odniesieniu do drugiej części, związanej z ustaleniem zasad dotyczących emisji, Rada uważa, że kwestia ta nie jest bezpośrednio powiązana z warunkami wprowadzenia w życie niniejszej dyrektywy. Z tego samego powodu wspólne stanowisko nie jest spójne z drugą częścią poprawki nr 7.
- W art. 2 wspólnego stanowiska zawarto definicję emisji zanieczyszczeń ze źródeł naturalnych, zgodnie z poprawką nr 14.
- W art. 12 i 18 wspólnego stanowiska uwzględniono już kwestię zgodności ze zrównoważonym rozwojem, zgodnie z poprawkami nr 4, 9 i 65.
- Rada nie mogła zaakceptować poprawki nr 82, ponieważ państwa członkowskie podjęły decyzję, by nie rozpatrywać ponownie kwestii obowiązujących wartości dopuszczalnych.
- Rada ograniczyła wymogi monitorowania przez usprawnienie oceny całkowitej emisji pyłów zawieszonych (PM_{10} i $PM_{2,5}$) w załączniku V do wspólnego stanowiska. Poprawka nr 45 została uwzględniona w części i co do zasady.
- Poprawka nr 51 nie została uwzględniona, ponieważ określenie w informacji przedstawianej wraz z planami ochrony powietrza konkretnych środków finansowych przeznaczonych na spełnienie norm jakości powietrza, jest trudne do wykonania.
- Poprawka nr 52 nie została uwzględniona. Rada wybrała mniej uciążliwy system sprawozdawczości, kładąc nacisk na stosowny poziom: lokalny, regionalny i krajowy.
- Poprawki nr 61, 62 i 63 zostały uwzględnione co do zasady, ponieważ wspólne stanowisko zostało już dostosowane do przepisów nowej procedury komitetu połączonej z kontrolą.

IV. WNIOSKI

Rada uważa, że wspólne stanowisko stanowi wyważony pakiet, który zapewni znaczną poprawę jakości powietrza w Europie oraz wystarczającą elastyczność w odniesieniu do państw członkowskich, które pomimo podejmowanych wysiłków nie są w stanie spełnić norm jakości powietrza. Rada z zainteresowaniem oczekuje na konstruktywną dyskusję z Parlamentem Europejskim w celu szybkiego przyjęcia dyrektywy.
